Poštnina plačana v gotovini

ILUSTRIRANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 din

DRUŽINSKI TEDNIK

Danes meni, jutri tebi.

SLOVENSKI PREGOVOR

Leto X. V Ljubljani, 15. decembra 1938. Štev. 50.

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 53-93. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/1 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostolpčna petitna vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetre in širina 55 milimetrov) din 7·—. Med oglasi stane vsaka petitna vrstica din 4·50. — Notice: — vsaka beseda din 2·—. Mali oglasi: vsaka beseda din 0·50. Oglasni davek povsod še posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Naš novi roman

(Gl. str. 6)

Aktivnost evropske politike

Pred novo karto Evrope

V ospredju so italijanske zahteve, Klajpeda in Ukrajina

Znani angleški opozicionalec Winston Churchill je imel te dni v Chingfordu v okraju Essex velik politični govor, ki je v njem dejal med drugim tudi naslednje:

V svojem nadaljnjem govoru je Winston Churchill omenil angleško-italijanski pakt. »Ta pakt še ni zadovoljil Italije, kajti vidimo, da se Italijani zdaj potegujejo za Nico, Korziko in Tunis. Italijanski tisk zahteva sodelovanje v Sueškem prekopu in naš ministrski predsednik misli, da ne kaže drugega, kakor napotiti se v Rim, da bi videl, kakšne nove pomirjevalne pilule so potrebne.

V angleški javnosti ni enotnosti glede zunanje politike, s katero bi se omejilo oborožitev. Vlada se ne upa predlagati potrebnih ukrepov, ker noče sodelovanja opozicije. Ljudje se sprašujejo: čemu oboroževanje, če smo že na kolenih. Čeprav se ne strinjamo z vlado, se vendar zavedamo, da je potrebno storiti vse za našo domovino in našo svobodo. Če so storjeni ukrepi napačni, jih je treba izboljšati. Če je naša politika napačna, jo bo treba spremeniti. In če torej vladni aparat ne deluje več pravilno, potlej ga moramo na novo obrusiti, ali pa spremeniti. Naj se zgodi kar koli, mi vsi bomo morali delati dan in noč, da se naši državi ne bo treba bati zračnih napadov.

Kakšna bi morala biti po tem takem zunanja politika, glede katere bi bila vsa država enotna in za katero bi vse stranke izjavile, da so zanjo pripravljene sodelovati? To je politika, ki bo okrog sebe zbrala vse sile k odporu proti udarni sili diktatur, ki bo prav tako v okvirju možnosti sodelovala z vsemi državami, ki so navdahnjene z istim duhom v borbi za skupno stvar. Duhovi se morajo torej zbuditi in navdahniti z vzvišenimi ideali, ki odgovarjajo veličini angleškega naroda in britanskega imperija, za ideal, ki ga zastopa Društva narodov in ki ga ne smemo opustiti.«

Churchill je na koncu svojega govora še poudaril, da Anglijo in Francijo v letu 1939. čakajo večje nevarnosti, ki se jim bosta upirali s precej oslabljenim moralnim in materialnim odporom.

*

Iz gornjega govora angleškega državnika Winstona Churchilla torej posnemamo, da je evropska situacija zelo delikatna. Na eni strani italijanske zahteve po Nici, Korziki in Tunisu, vprašanje Džibutija in Sueškega prekopa. Na drugi strani vprašanje Klajpede, Gdanska in Ukrajine.

Zunanja politika Evrope je danes neverjetno razgibana. Lahko si predstavljamo, kakšna nervoza vlada v nekaterih zunanjih ministrstvih velikih evropskih držav. To tem lažje, ko vidimo, kako je borba napredovala v Klajpedi in kako stopa vsak dan bolj v ospredje ukrajinsko vprašanje.

V nedeljo so bile volitve v Klajpedi. Šlo je za izvolitev novih poslancev za klajpedski pokrajinski parlament. Za boljše razumevanje značaja teh volitev, naj omenimo nekaj podatkov. Klajpeda je pred vojno pripadala Nemčiji. Štela je 141.000 prebivalcev z okolico vred. Leta 1923. je postala avtonomna pokrajina pod litavsko nadoblastjo, in pod zaščito klajpedskega statuta, ki so ga podpisale Anglija, Francija, Italija in Japonska. Klajpeda je mesto ob Vzhodnem morju in edino pristanišče za Litvo. Razumljivo je po tem takem razburjenje, ki so z njim zadnje dni v litovski prestolnici Kovnu spremljali zadnje politične dogodke v Klajpedi, kajti v primeru, da se klajpedsko ljudstvo izjavi za Nemčijo, se Litvi lahko zgodi, da bo čez noč odrezana od morja.

Situacija v Klajpedi je kaj napeta. Tudi v Klajpedi imajo svojega Henleina v osebi dr. Neumanna, človeka, ki je že nekaj let prebil v litavskih ječah in ki brezkompromisno dela na tem, da bi se klajpedsko ozemlje vrnilo Nemčiji. Prebivalstvo Klajpede je po večini nemško. V dosedanjem pokrajinskem parlamentu so od 29 mest zavzemali 24 mest Nemci, 5 pa Litvanci. Pri nedeljskih volitvah, ki se jih je udeležilo okrog 96 odstotkov vseh volilnih upravičencev, je pričakovati, da bodo dobili še večje število mandatov kakor so jih imeli doslej. Parola nedeljskih volitev je bila: »Nazaj k Nemčiji.« Rezultati volitev bodo znani šele v nedeljo, kajti volilni postopek je zelo kompliciran in mora vsak volilni upravičenec oddati 29 volilnih listkov, kar da veliko dela.

Klajpedsko vprašanje je po tem takem zrelo. V Kovnu je te dni prišlo do velikih demonstracij. Visokošolci so javno izrekli nezaupnico vladi in zahtevali vrnitev Waldemarasa, prejšnjega predsednika republike, ki se zdaj nahaja v tujini v pregnanstvu. Želja mlajše generacije je, da bi se Waldemaras vrnil in sestavil koalicijsko vlado. Litvanska vlada spremlja dogodke v Klajpedi z največjo pozornostjo in se zaveda mučnosti položaja, na drugi strani pa hoče v zadnjem trenutku, če se le da, dobiti od Nemčije razne koncesije, v primeru, da se klajpedsko vprašanje uredi v prid Nemčije.

Klajpedsko vprašanje se bo torej uredilo v najkrajšem času. Lahko se uredi tako, da se Klajpeda združi z Nemčijo ali pa da dobi polno avtonomijo, kar pomeni isto. Prihodnji dnevi nam bodo vse pojasnili.

*

Ukrajinsko vprašanje prihaja prav tako v svojo končno fazo. Nemčija si že nekaj let želi, da bi se ustanovila velika ukrajinska država, ki bi štela kakšnih 40.000.000 ljudi. Ta država bi nastala tako, da bi se od sedanje Češkoslovaške države vzela Podkarpatska Rusija, od današnje Poljske okrog ena tretjina njenega ozemlja, ki je naseljena z Malorusi in Belorusi, del Romunije (Bukovina) in dober del današnje Rusije, kjer žive Malorusi. Ta država, ki bi se ustanovila v najkrajšem času, bi bila v najtesnejši zvezi z nemško politiko in nemškim gospodarstvom.

Prvi pogoj je že od nekdaj dan. Malorusi in Belorusi se v današnji Poljski niso nikoli dobro počutili in nikoli ni bila poljska država njihova lastna država. Za časa bivše Avstrije so imeli še 2430 svojih ljudskih šol, danes jih imajo le še 134. Namesto tega je pa poskočilo število poljskih šol, in sicer na 2307. Obstojijo pa seveda še tako imenovane utrakvistične šole, kjer se pouk vrši deloma v poljskem, deloma v maloruskem jeziku, a tudi v teh šolah je glavni učni jezik poljščina.

Od trenutka, ko je Podkarpatska Rusija v sedanji ČSR dobila svojo popolno avtonomijo, se je tudi na Poljskem začelo močno politično gibanje. To politično gibanje dobiva čedalje bolj konkretne oblike. Poljska vlada je zato v velikih skrbeh, ker ne vidi možnosti, da bi to gibanje ustavila, na drugi strani pa se zaveda, da se ne more zanesti ne na Francijo ne na Anglijo in bo morala hočeš nočeš požreti to grenko pilulo, ker se je na lepem znašla osamljena in brez prijateljev. Božji mlini meljejo počasi, a zanesljivo. Poljska je po svojih poslanikih v Londonu in Parizu vprašala, kaj bodo ukrenili v primeru poljsko-nemškega konflikta in ali lahko pričakuje od Pariza in Londona kakšno pomoč, a zaveda se, da je vsako povpraševanje in moledovanje zaman.

Pričakujejo, da bo imel vodja nemškega rejcha Adolf Hitler v nemškem parlamentu 30. t. m. velik govor, ki bo v njem podčrtal tudi svoje stališče do Ukrajine. To stališče bo merodajno.

*

V najkrajšem času lahko pričakujemo, da bo Italija sporočila francoski vladi svoje predloge glede nove ureditve francosko-italijanskih odnošajev. Zahtevala bo avtonomijo za Italijane v Tunisu, sodelovanje pri Sueškem prekopu in reorganizacijo upravnega sistema v Džibutiju, kakor tudi kontrolo nad železniško progo Džibuti—Adis Abeba.

Demonstracije so se v Italiji nekoliko polegle. Na Korziki pa pripravljajo Francozi velik narodni dan. To bo manifestacija zvestobe Franciji. Obljubljen je za ta dan prihod francoskega ministrskega predsednika Daladiera.

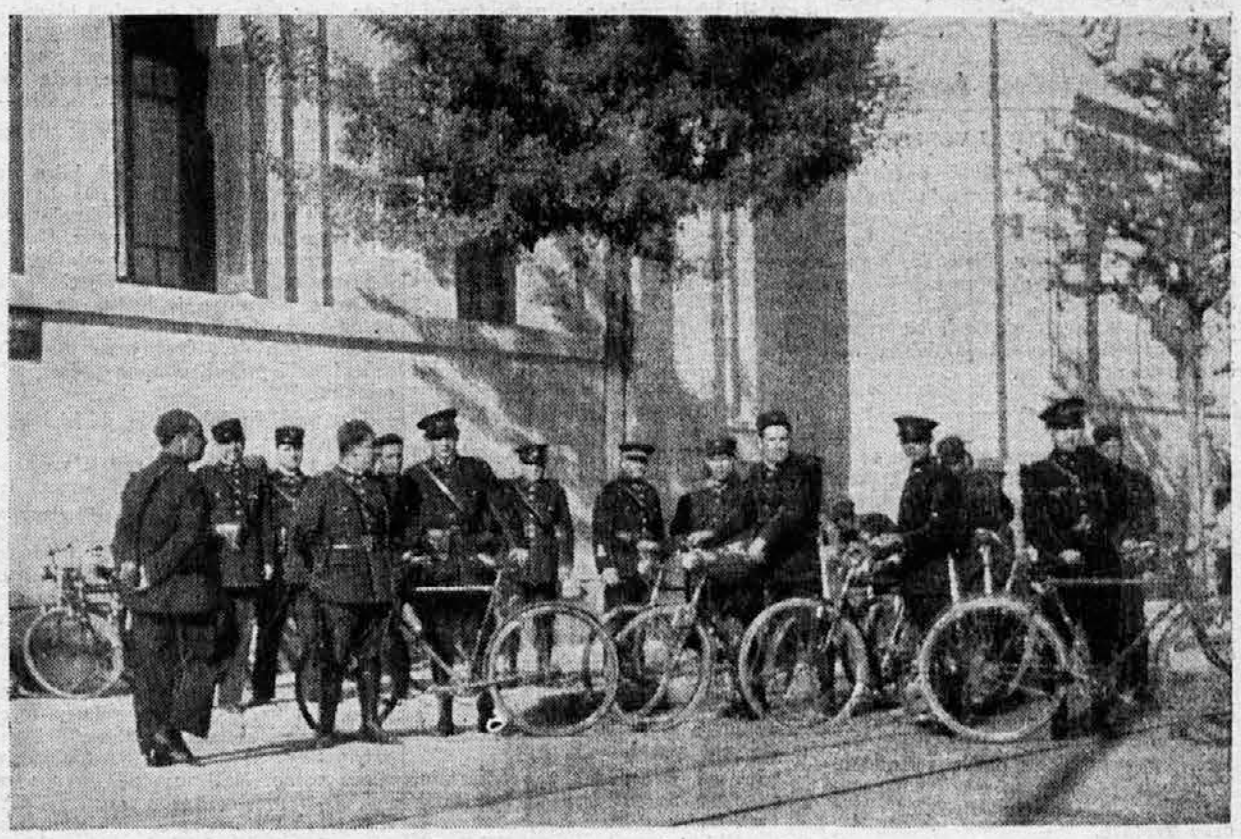

Francoska policija pred italijanskim konzulatom v Tunisu.

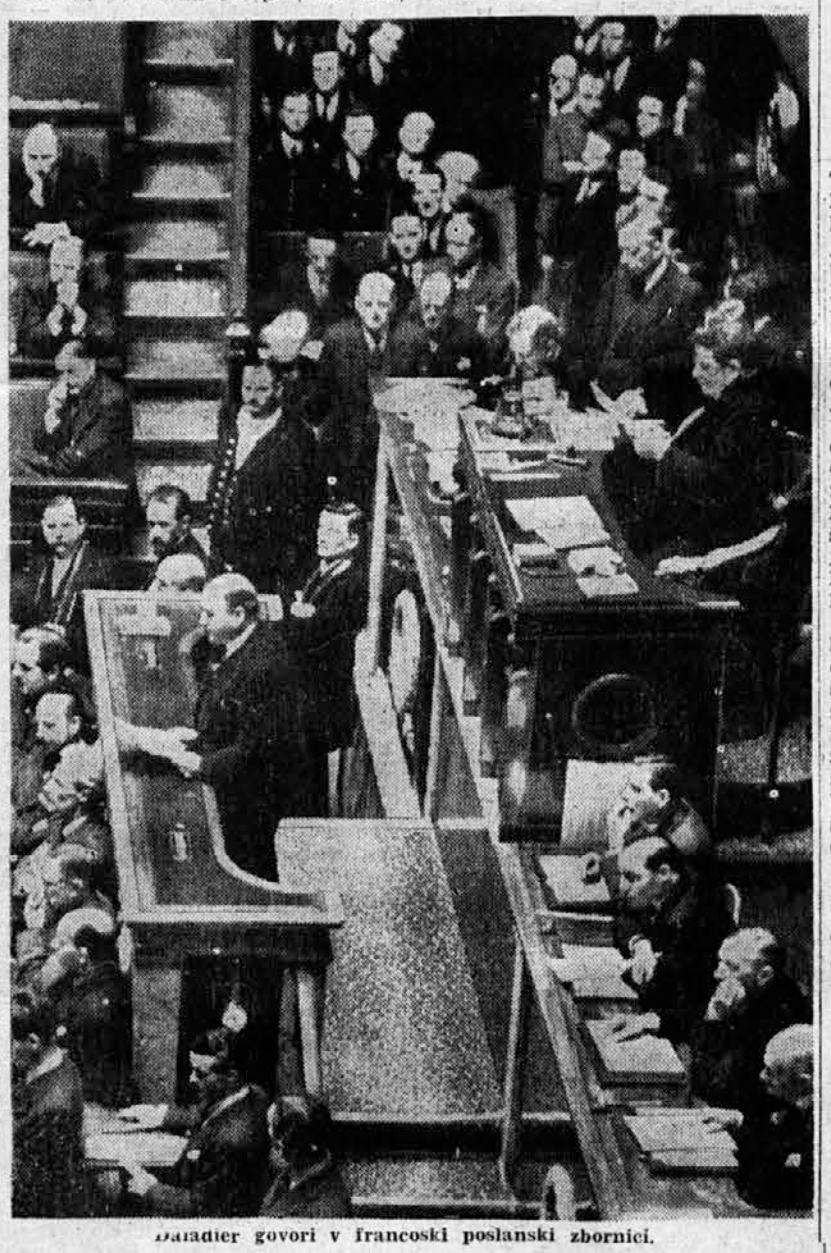

Daladier govori v francoski poslanski zbornici.

Ribbentrop in Bonnet podpisujeta francosko-nemški sporazum.

PRIHODNJI TEDEN — V PETEK

Cenjene naročnike, čitatelje in prodajalce »Družinskega tednika« opozarjamo, da bo prihodnja, božična številka »Družinskega tednika« to pot izšla namesto v četrtek kakor običajno šele v petek 23. decembra zjutraj. Božična številka bo izšla v povečanem obsegu z izredno pestro in zanimivo vsebino. Prosimo zato vse naše čitatelje, ki list kupujejo v trafikah in prodajalnah, da si ga že zdaj naročijo pri svojem stalnem prodajalcu, hvaležni pa vam bomo, če boste na božično številko opozorili vse svoje znance in prijatelje!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Politični teden

POROČILO O IZIDU VOLITEV

Po poročilu agencije Avale povzemamo, da je dobila lista dr. Stojadinovića 1 milijon 636.519 glasov, lista dr. Mačka 1,336.310 glasov, lista Dimitrija Ljotića pa 30.310 glasov. Lista dr. Stojadinovića je dobila absolutno večino v donavski, moravski, vardarski, zetski, drinski, vrbaski in dravski banovini. V primorski in saveski je dobila večino lista dr. Mačka.

Nj. Vis. knez namestnik Pavle se je pretekli teden v spremstvu Nj. Vis. kneginje Olge in ostalega spremstva pripeljal v Pariz, kjer je imel daljši razgovor s predsednikom francoske republike g. Lebrunom in zunanjim ministrom Bonnetom. G. Lebrun in njegova soproga sta priredila na čast kneza namestnika Pavla kosilo, ki so se ga udeležili tudi nekateri francoski ministri in drugi dostojanstveniki. — **Nj. Vis. knez namestnik Pavle** se je z vsem svojim spremstvom vrnil iz Pariza v Beograd. — **Nj. Vel. kraljica Marija** je v ponedeljek prišla v London, kjer jo je pričakovala Nj. Vis. kneginja Olga in infantka Beatrice, teta naše kraljice.

* * *

Pogodbo o nenapadanju med Francijo in Nemčijo sta 6. t. m. podpisala kot zastopnika obeh držav nemški zunanji minister von Ribbentrop in francoski zunanji minister Bonnet. Nemška vlada je ob tej priliki izjavila, da so sedanje francosko-nemške meje končnoveljavne. Po podpisu pogodbe so se vršila med obema zunanjima ministroma pogajanja o spornih zadevah, ki so potekla v prijateljskem duhu. — **Napetost med Italijo in Francijo** se zaradi vzklikov v italijanskem parlamentu čedalje bolj stopnjuje. Vsak dan se v Rimu in drugih italijanskih mestih vrste demonstracije proti Franciji. Na Korsiki in v Savojski so se pa izrekli za Francijo. — **Čsl. zunanji minister Chvalkovsky** bo šel v Berlin na važna pogajanja med Nemčijo in ČSR. To pot bodo v ospredju gospodarska vprašanja. Med drugim bodo rešili tudi vprašanje nemškega vseučilišča na Češkoslovaškem. — **Vseameriška konferenca**, ki je osma po številu, se je sestala v Limi. Na tej konferenci so reševali šest važnih političnih vprašanj, zlasti glede skupne obrambe. — **20 milijard dinarjev** je določila ČSR za javna dela, da bi omilila nezaposlenost, ki je v enem mesecu poskočila od okrog 100.000 nezaposlenih na skoraj 150.000. Na svoji zadnji seji je vlada že dala na razpolago 1 in pol milijarde dinarjev. — **V zaključnih razgovorih** med nemškim zunanjim ministrom von Ribbentropom, francoskim zunanjim ministrom Bonnetom in ministrskim predsednikom Daladierjem so razpravljali tudi o jamstvu za nove meje ČSR. Nemčija bo posredovala v Varšavi in Budimpešti, da bosta tudi Madžarska in Poljska dali svoje jamstvo. — **Anglija je svetovala Franciji**, naj Italiji odstopi Somalijo, da vsaj nekoliko ugodi novim italijanskim kolonijskim zahtevam. S tem bi prispevala k pomirjenju mednarodnega položaja. Za Francijo je bilo to ozemlje večjega pomena, ko je bila Abesinija samostojna. Italiji bi pa koristilo, ker bi imela direktno železniško zvezo z morjem. — **Južno-afriški zunanji in gospodarski minister** Pirow se je iz Nemčije, kjer baje ni imel uspeha, podal v Anglijo, kjer je imel važne razgovore s predsednikom vlade Chamberlainom, v avdienco ga je pa sprejel tudi angleški kralj Jurij. — **Anglija svari Japonce** zaradi njihovega gospodarskega in političnega bloka, ki ga mislijo skleniti z Mandžurijo in Kitajsko. Japonci pa kljub temu mirno organizirajo osvojeno kitajsko ozemlje. — **Mussolini je baje posredoval** pri kanclerju Hitlerju, naj proti bivšemu avstrijskemu kanclerju ne dvigne procesa. Hitler mu je odgovoril, da se to ne bo zgodilo in da ga mislijo kmalu izpustiti na svobodo. — **Ukrajinci na Poljskem**, kjer jih je okrog 7 milijonov, in v Rusiji, kjer jih je okrog 32 milijonov, zahtevajo samoupravo in neodvisnost. To gibanje podpira Nemčija, da bi prišla do žitnic. Poljska se je pa približala sovjetski Rusiji, da bi skupaj branili svoje interese. Na Poljskem vlada zaradi tega veliko razburjenje, v ruski Ukrajini pa so aretirali nekaj generalov in več častnikov, ki so osumljeni zaradi veleizdaje. — **Pri volitvah v klajpedski pokrajinski parlament** so dobili Nemci večino. V tej litavski pokrajini živi veliko Nemcev, ki smatrajo te volitve za plebiscit. Kandidat nemške liste je izjavil, da bo prvi ukrep parlamenta priključitev Klajpede k Nemčiji. V litavski prestolnici Kovnu so zaradi tega zelo vznemirjeni in po mestu se neprestano vrše velike demonstracije proti vladi. — **Novi madžarski zunanji minister Czaky** je izjavil novinarjem, da je glavni smoter njegove politike prijateljstvo s sosednjimi državami, zlasti z Romunijo in Jugoslavijo.

Prostovoljno je šla v smrt 30letna Avrelija Šafaričeva, poštna uradnica v Rogaševicah v Prekmurju. Pred kratkim je prišla z bolezenskega dopusta, ker je precej živčno bolehala. A ni še popolnoma ozdravila in usodnega dne so ji živci docela odpovedali. V poštnem uradu si je s škarjami prerezala žile na vratu in rokah, si polila obleko s petrolejem in se zažgala. Našli so jo v plamenu. Ogenj je zajemal tudi že poštno opravo. Reševalci so jo prepeljali v murskosoboško bolnišnico, a nesrečna uradnica je že na poti podlegla.

Požrtvovalen zdravnik je dr. Milan Djurišić iz Pančeva. Neka vaščanka je prišla v bolnišnico brez vseh sredstev in operiral jo je dr. Djurišić. Operacija je uspela, a bolnica je tako oslabela, da je bila potrebna transfuzija krvi. Ker niso mogli najti krvodajalca, ji je zdravnik sam žrtvoval svojo kri. Pacientka bo kmalu okrevala.

Zlati časi. Trgovcu Ibrahimu Bejtulakoviću iz Kosovske Mitrovice je Bog naklonil veliko premoženje, potomca pa ni imel. Po dvajsetih letih zakona se mu je rodil tudi potomec, zato je ta dogodek proslavil nad vse slovesno. Povabil je veliko ljudi, ki so popili okrog 280 litrov žganja, 3.800 čajev in pojedli sto pladnjev potic. Pokadili so za 2.000 dinarjev tobaka. Njegov dolgoletni poslovodja v trgovini je dobil 70.000 dinarjev nagrade.

Požar je nastal v poslopju davčne uprave v Ubu v sarajevskem okraju. Tja je prišel inspektor, da bi pregledal upravo, ki jo je že okrog 20 let vodil davčni uradnik Dragiša Radović. Njegovi nasprotniki so ga ovadili, češ da primanjkuje v blagajni okrog 50 tisoč dinarjev. Inspektor je res prišel in ko še ni pregledal vseh knjig, je začelo poslopje nad njim goreti. Uradnika so z njegovim slugo vred zaprli.

TIVAR obleke, zimske suknje so darila trajnega veselja in hvaležnega spomina — Glavna zaloga:

Anton Brumec, Ljubljana

Prešernova ul. 54, nasproti glavne pošte

Žrtve življenja

Mati, ki ni izgubila poguma, čeprav jo je življenje teplo

Beograd, decembra.

Kronika dnevnih listov zapiše prav pogosto, da se je mlad človek, ki je komaj začel živeti, vrgel z novega zemunskega mosta, ker se ni mogel več prebijati skozi življenje... Navadno so policisti ali pa ljudje, ki so slučajno prišli mimo, v poslednjem trenutku rešili iz valov te slabotne in obupane ljudi, ki so v neenaki borbi z življenjem šli iskat poslednjo, najbolj zgrešeno rešitev... Žalostna kronika zapisuje dan za dnem več teh žrtev, ki imajo tudi v kriminalnem muzeju odmerjen svoj kot. Tam vidimo njihova poslovilna pisma. Žrtve življenja jih imenujejo. Teh žrtev je dolga vrsta in na njihovi tragični poti jih nihče ne more ustaviti... Toda če bi prelistali ta pisma in če bi mogli pogledati v duše tistih, ki so ta pisma pisali, — kaj bi našli? Da bi lahko te žrtve življenja še danes živele, če ne bi bile podlegle prvi izkušnjavi. Nedavno so vitrine kriminalnega muzeja dobile v svojo ledeno tišino spet novo pismo... Pismo nekoga, ki bi bil lahko živel, če bi bil znal, kakor milijoni drugih, vedro, nasmejano korakati skozi življenje, vzlic njegovi surovi stvarnosti. Slučajno je bilo to pismo obupane matere, ki je v strahu pred jutrišnjim dnem podlegla.

Prav slučajno smo brali to pismo malo preden smo prišli obiskat neko mater, ki hodi pogumno, pogumneje od moških, skozi življenje, ki je bilo proti njej zmerom krivično... Prišli smo k — resnični materi! K materi, o kateri smo že dosti slišali, o njeni brezmejni ljubezni do edinca in o njegovi nesebičnosti...

Zgodbo o tej materi smo poslušali kakor lepo pravljico...

Daleč od Beograda, v predmestju, kjer so se naselili naši železničarji, se vsak večer, ko ugasnejo strme ulice z velikimi vrtovi v nočni tišini, slišijo iz majhne koče, zgrajene iz opeke in podprte s tramovi, nizke in hladne, veseli glasovi kitare in topla pesem.

Od ranega jutra je ta koča pusta. Tudi vrt pred njo s svojim vodnjakom in posušeno solnčnico. Njena stanovalca odhajata že zgodaj zjutraj na delo in se vračata pozno popoldne, ko solnce že zaide za hribi. Šele zvečer se v koči zbudi življenje.

Kdo pa sta stanovalca te neznatne koče, kjer mora biti še poleti hladno? Mati in sin. Pogumna mati, ki se ji je življenje izoblikovalo v pravi roman. Pretresljiv, razgiban roman, toda roman, katerega junakinja — mati — zasluži, da se ji čudimo v vsakem nenapisanem poglavju...

Mati je delavka. Dela od jutra do poznega popoldneva. Lase ima že bele, čeprav ni stara. Ko je imela pet in dvajset let, je izgubila moža. Ostala je sama s štirimesečnim sinom.

Sama se je začela prebijati skozi življenje. Pogumno je hodila na delo, ki ga tudi zdaj še opravlja. Pogumno čaka boljših dni, čeprav se dnevi v ledeni koči počasi, obupno počasi, odmikajo...

Tudi zdaj še dela. Dela, da bi lahko izšolala sina, fanta, ki ima dvajset let. In res ga šola. Pritrga si vse, samo da bi ga privedla do konca. In da življenje v hladni koči ne bi bilo tisto, kar je v resnici, da bi ga bilo mogoče prenašati, je mati prinesla vanj svojo toploto, svojo dušo... Ustvarila je vzlic vsemu toplo domače ognjišče, čeprav je koča hladna, čeprav ji jo je le iz usmiljenja zastonj odstopila neka prijateljica.

Dobili smo jo sklonjeno nad pletenjem. V nizki sobici je gorela na mizi slabotna petrolejska svetiljka. Pri nogah maček, ki se je igral s klobčičem rdeče volne. Mati je pletla jopico za nekoga v mestu. Razen neznatne plače, ki je potrebna za šolanje sina, mora mati zaslužiti še kaj več za življenje. In zato plete za meščane...

Na steni v sobi, ki je skromno opravljena, visi družinska slika. Mati nad zibelko svojega otroka. In tu na sliki sta oba sama, kakor sta tudi sama ostala v življenju. Kakor sta še zdaj sama.

Mati nam je pripovedovala svoj življenjski roman. Bili smo ganjeni. Globoko nas je pretreslo. Toda v njenih očeh se niso zablestele solze. V najganljivejšem trenutku, ko nam je pripovedovala o svoji usodi, ona, ki je bila nekoč mlada in lepa ženska, o usodi, ki jo je začela preganjati že pred dvajsetimi leti, ko je ostala sama z otrokom v naročju, je gledala kitaro na steni. Toplo jo je gledala in obraz ji je žarel... Potem nam je pretrgala svoj žalostni življenjski roman in nam rekla:

»Poprej ste me vprašali, kdo poje vsak večer pri nas, ko vse utone v temo. Jaz pojem... sin pa me spremlja na kitari...

Vsak večer pojeva... Zmerom, zmerom... S petjem končava dan, ki sva ga preživela z delom. Jaz v delavnici, on v šoli... Po pesmi in kitari, preden leževa, me sin hrabri... Še nekaj časa, še kakšno leto, pa bo pravi človek, in tedaj pridejo za naju oba boljši dnevi... Srečnejša bova. Ne bo nama treba stanovati zastonj v hladni koči... Bog nama bo izpolnil to željo... Oba upava...«

Malokdo pozna življenje te hrabre in dobre matere v okolici koče, kjer stanujeta. Kdo bi ga tudi mogel poznati, saj se oba vračata pozno iz mesta? Zato je skoraj vsem uganka tista topla pesem, ki jo slišijo vsak večer iz male, hladne kočice, zgrajene iz opeke in podprte z bruni... Nihče ne sluti, da poje tu mati, sin pa jo spremlja na kitari. Ena med milijoni mater, ki hodijo vedro in pogumno skozi življenje, ena od tistih, katerih poslovilnih pisem ne bomo nikoli videli v steklenih omarah kriminalnega muzeja.

Po »Politiki«

Božična darila

A. & E. SKABERNE

LJUBLJANA

Prva žrtev smučanja je postal 24-letni trgovski pomočnik Miloš Žekar iz Celja, ki se je pri smučanju v Savinjskih Alpah zlomil nogo. Ponesrečenca so prepeljali v celjsko bolnišnico.

Smučarski dom jeseniškega SK Bratstva na Pustem Rovtu je pogorel do tal. Oskrbnik in njegova žena sta se komaj rešila iz gorečega poslopja in sta dobila pri reševanju nevarne opekline. Zdravit sta se peljala v ljubljansko bolnišnico. Dom je stal nad sto tisoč dinarjev. Škoda je delno krita z zavarovalnino. Vzrok požara ni znan.

JULIJ KLEIN

LJUBLJANA, Wolfova ul. 4

SPECIALNI ATELJE

za okvirenje slik in gobelinov

Smrtna nesreča se je primerila v vasi Bliznakih pri Žagubici. 13letni pastir je pasel ovce, imel je pa zraven tudi konja, ki mu je neprestano uhajal. Da ga zavrne, je pastir stekel za njim, se spotaknil in padel. Ker je imel za pasom nož, se mu je zadrl v trebuh in mu ga razmesaril. Ubogi pastir je po kratkem trpljenju izdihnil.

Za malo denarja

velika moda! Najnovejši vzorci blaga za damske plašče in obleke, dalje barhenti, flanele itd., dobite prav poceni in v veliki izbiri pri

Brata VLAJ

Wolfova ulica 5

Brez sledu sta izginila zakonca 69-letni Ivan Zelenko in njegova žena Julijana iz Celja. Pred nekaj dnevi sta odšla od doma in sta hčeri, ki dela v neki tovarni, pustila listek, da gresta v gozd po gobe. Odtlej se pa še nista vrnila in policija pozveduje za njima.

Iz zasede je ustrelil neznani napadalec 16letnega kmečkega fanta Janeza Prosenjaka iz Dornave pri Ptuju. Ko se je zvečer vračal domov, ga je nekdo iz zasede ustrelil v hrbet. Težko ranjenega fanta so prepeljali v ptujsko bolnišnico, kjer so mu vzeli kroglo iz telesa in ga rešili smrti.

Denar je ponarejal 35letni bivši zasebni uradnik in učitelj Mohor Vabič iz Radvanja. Najel je majhno hišico in je začel ponarejati petstodinarske bankovce. Zaplenili so mu okrog tisoč ponarejenih bankovcev in vse priprave. Na policiji zatrjuje, da je denar ponarejal popolnoma sam, a je le malo verjetnosti. Zdaj pozvedujejo za njegovimi pajdaši.

Tramvajsko dolenjsko progo so podaljšali in obnovili v Ljubljani. Pretekli teden so jo slovesno blagoslovili in izročili prometu. Otvoritve so se udeležili predstavniki oblasti. Ob tej priliki so bili pa tudi pogoščeni vsi delavci, ki so bili zaposleni pri gradnji.

Podjetni slikar je Dunav Rendić iz Splita, sin kiparja Ivana Rendića. Z razstavami v različnih krajih je imel že slabe izkušnje, zato pravi, da ne bo več razstavljal v zaprtih prostorih, temveč kar na ulici. Pretekli teden je razstavil v Sarajevu, kjer ima baje največ uspeha. Poslužil se je tudi majhnega reklamnega trika. Razstava je imela velik uspeh.

Ogenj je nastal v delavnici in skladišču tesarskega mojstra Poldeta Steinerja v Ljubljani. Poklicani gasilci so začeli takoj gasiti, a ogenj je zavzel takšen obseg, da ni bilo mogoče rešiti vsega lesa, zgorelo je pa tudi veliko orodja. Škoda znaša okrog 30.000 din, a ni vsa krita z zavarovalnino.

Novo železniško progo od Sevnice do Tržišča so svečano otvorili na praznik pretekli teden. Otvoritve so se udeležili tudi zastopnik Nj. Vel. kralja armijski general Pantelija Jurišić, ministrski predsednik dr. Stojadinović, minister dr. Krek in drugi zastopniki oblasti. Progo je blagoslovil lavantinski škof dr. Tomažič. Za otvoritvenim vlakom je peljal še slavnostni, ki se je z njim peljalo veliko ljudi.

Prostovoljno je šel v smrt iz neznanega vzroka 29letni rešetar Franc Klun iz Ribnice. V Podvinjah pri Brežicah se je zglasil pri gospodarju Šepcu, kjer je vselej prenočil, ker sta se dobro poznala. Odkazali so mu ležišče v hlevu, zjutraj so ga pa našli mrtvega, vsega okrvavljenega s prerezanim vratom. Starši so ga prepeljali domov v Ribnico.

Izprašan optik in urar Fr. P. Zajec se je preselil s Starega trga št. 9 v Stritarjevo ulico št. 6 (pri frančiškanskem mostu. Glej oglas na 8. strani).

VELIKA BLASNIKOVA PRATIKA je izšla 1939

Nož se je zadrl v grlo Sletni rudarjevi hčerki Mariji Tratnikovi iz Zagreba pri Celju. Z nožem je tekla po rosni travi, pa ji je spodrsnilo in deklica je tako nesrečno padla, da si je nož zadrla globoko v grlo. Prepeljali so jo v celjsko bolnišnico.

Živinski sejmi se bodo spet lahko vršili v Mariboru, skoraj po polletnem prestanku. Slinavka in parkljevka sta v mestu in okolici že popolnoma odpravljeni.

Neredna stolica

upliva na ves organizem. Dobro sredstvo za odvajati, ki zanesljivo deluje in ima prijeten okus, je

DARMOL

Dgl. reg. S. Br. 15244/13. Tl. 39

Darmol dobite v vsaki lekarni

Nenavadna smrt. Pretekli teden je doma klal prašiča 75letni Ivan Kovač iz Zagorja. Ko so prašiča že čistili, mu je nenadoma postalo slabo in zvalil se je čez trugo, kjer so čistili prašiča. Poklicali so pomoč, a zaman. Nesrečni mož je izdihnil.

Novo gledališko poslopje so dobili v Nišu. Prva predstava bo v njem že za Božič. Slavnostne otvoritve se bodo udeležili predstavniki raznih oblasti in društev.

Sodobno. Komaj se je našel gostilničar, ki nudi prehrano — brez obveznosti naročati alkoholne pijače — že se oglašajo gostilničarji v svojem listu in kritizirajo to, za današnje razmere res prepotrebno remeduro.

Ne glede na to, da je ta »novost« že itak predvidena v zakonu ter bi se morala izvajati povsod, moramo izraziti naše začudenje, da se to res socialno postopanje še izpostavlja kritiki, češ da bi bila to nekaka nelojalna konkurenca!

Če ima novi lastnik omenjene gostilne toliko razumevanja za današnjo mizerijo, bi bilo preje pričakovati, da ga začno tudi drugi posnemati, da se tako končno prilagodijo potrebam današnjega časa in — predpisom zakona!

Dokler tega ne store, se ne smejo pritoževati čez tistega, ki postopa po pravilih in po naših željah.

Zadnji čas je, da smo dobili med palačo banske uprave in tobačno tovarno gostilničarja, ki nam da kaj za pod zob, pa četudi je samo en dinarček v žepu! — **Prizadeti.**

Osebne vesti

Poročili so se: V Ljubljani: g. Franc Brinar, živinozdravnik v Apačah pri Gornji Radgoni, in gdč. magistra farmacije Majda Skabernetova; g. Slabina Ivan, žel. uradnik iz Zagorja, in gdč. Anica Zajčeva, šivilja; kapetan fregate, vojni hidropilot in poveljnik kraljevega broda »Neretva« g. Anton A. Lenarčič in gdč. Erika Skuškova; g. Jože Pisansky, trgovec na Jesenicah, in gdč. Olga Vrenkova z Bizeljskega. V Mariboru: g. Fric Verbošt in gdč. Frida Tavčarjeva. — Čestitamo!

Umrli so: V Ljubljani: 70letni Janko Traun, bivši trgovec; 86letni Sebastijan Trampuš, davčni upokojenec; 68letni Franc Vrečar, policijski nadz. v pok.; Nežika Dolinarjeva, žena viš. svetnika drž. žel. v pok. V Mariboru: 94letna Ivana Roterjeva. V Celju: 16letna Alojzija Šantlova, pos.; 51letna Karolina Leskovškova, gostilničarka iz Gaberja pri Celju; Ivana Kosijeva, žena ekonoma iz Lopate pri Celju. V Martinjaku pri Cerknici: 89letni Franc Premrov, industrijec. V Hrastniku: 73letni Peter Šentjurc; 86letni Franc Kurent, upok. rudar. V Radovici pri Metliki: Janez Kramarič, posestnik. V Slovenskih Konjicah: Franjo Medved, oskrbnik veleposestva. V Sežani: 27letni Rasto Senčar, uradnik. V Osilnici ob Kolpi: Anton Ožura, trg. in pos. V Vrbju pri Radovljici: 85letni Anton Vovk, prevžitkar. — Naše iskreno sožalje!

Lijepi dar

DESIRTNI BONBONI

Ljubezen lepe vohunke

Kako je lepa vohunka Elizabeta Aleksandrovna kradla važne tajne listine

Poleti leta 1923. se je nastanila v nekem elegantnem hotelu na Kurfürstendamu v Berlinu elegantna, lepa ženska. Najela je krasno stanovanje s kopalnico in salonom. Pripovedovala je vsakomur, kdor jo je hotel poslušati ali ne, da je velika kneginja Elizabeta Aleksandrovna, daljna sorodnica ruske carske rodbine. Ker je imela dragocen nakit in veliko biserov, so njenemu pripovedovanju vsi verjeli.

»S težavo sem pobegnila boljševikom,« je obširno pripovedovala, »in se najprej skrila pri neki svoji služabnici na Krimu. Po sklenjenem miru so me našli in morala sem bežati. V Moskvi sem za nekaj časa našla zavetje pri bratovih prijateljih, a tudi tu nisem mogla dolgo ostati. V največji nevarnosti za življenje in imetje, me je spravil čez mejo naš stari kočijaž, neki Finec in po mnogih pustolovščinah sem naposled prišla v Berlin.«

V vseh mestih je zbujalo njeno pripovedovanje največje zanimanje in sočutje. Čeprav kneginja ni bila brez sredstev, vendar je bila na svetu sama in brez prijateljev. A lepi ženski se ni bilo treba dolgo pritoževati zaradi pomanjkanja prijateljev. Kmalu so jo obdali občudovalci iz vseh krajev sveta, ki so si hoteli pridobiti njeno naklonjenost. Naposled je izbrala nekega mladega človeka, ki ni bil ne posebno eleganten, ne bogat in tudi ne lep. Mladi človek je bil ataše bolgarskega poslaništva v Berlinu. Zdelo se je, da ga Elizabeta Aleksandrovna zares ljubi, ker ji ni bilo ne do časti, ne do denarja.

Mladi ataše se je tako zaljubil v lepo žensko, da je mislil, da brez nje ne more več živeti. Zato je nekega dne zbral ves svoj pogum in jo zaprosil za roko. Še istega večera so proslavili zaroko v veselju pri šampanjcu. Mnogi so se čudili, da se hoče lepa in ponosna kneginja poročiti z neznatnim atašejem, a vedeli so, da so pota ljubezni skrivnostna. Mladi zaročenec si je zaželel, da bi svojo zaročenko predstavil tudi svojima roditeljema v Sofiji in zaročenka je rada pristala na to. Dan pred svojim odhodom v Bolgarijo se je Elizabeta na lepem pojavila v poslaništvu. Odvedli so jo v sobo njenega zaročenca in srečni par je ostal v veselem razgovoru še potlej, ko so vsi drugi uradniki poslaništva že davno odšli.

»Dragi,« reče iznenada Elizabeta, »prinesi mi škatlo cigaret, preden odideva.«

Ker ni bilo nikogar, ki bi ga poslal po cigarete, jih je šel ataše kupit sam. Še na misel mu ni prišlo, da bi Elizabeta čez nekaj trenutkov sama utegnila kupiti cigarete; še vesel je bil, da ji lahko napravi uslugo.

Naslednje jutro sta zaročenca odpotovala v Sofijo in dva dni kasneje je zaročenčeva rodbina svečano proslavila ta radostni dogodek. Povabilo zaročenčevih roditeljev, naj stanuje pri njih, je Elizabeta odklonila in se je nastanila v nekem hotelu.

Ko se je mladi ataše naslednji dan po rodbinski svečanosti prebudil, je prišel k njemu služabnik njegovega očeta in mu izročil brzojavko. Z velikim nemirom jo je ataše odprl.

»Poslaništvo vas odpušča, javite se sofijski policiji. Izginile so važne listine iz vašega področja. Poslanik.«

Vsebina brzojavke je bila za mladega atašeja neprijetno iznenadenje. A še ničesar ni slutil. Preden je odšel na policijo, je napisal zaročenki nežno pisemce.

»Njena Visokost velika kneginja je včeraj zgodaj odpotovala neznano kam« — mu je sporočila uprava hotela.

V tistem trenutku se je v mladem diplomatu zbudila strahovita sumnja, a nekoliko kasneje se je na državni policiji popolnoma prepričal, da je bil padel v roke zelo spretne sovjetske vohunke. Še zdaleč ni bila velika kneginja, temveč je bila doma iz zelo skromne rodbine. Elizabeta je pa odpotovala najprej na Dunaj, kjer je skušala okrasti nekega francoskega kurirja. Ko ji to ni uspelo, je odšla v Pariz, kjer je delala kot navadna delavka v neki tovarni za municijo. Ko je nekega dne izginil važen načrt z delavko »Mollier« vred, jim je šele prišlo na misel, da bi bilo dobro pregledati njene listine. Kmalu so zvedeli, da je šlo za neko zelo spretno vohunko. Tudi v tem primeru ji je prišla prav njena izredna lepota, kajti brez nekega nadzornika, ki je bil vanjo zaljubljen, ne bi mogla izvršiti tatvine. Po isti poti je izvršila tudi svoje poslednje delo.

V Parizu so ji kajpak postala tla prevroča, da bi mogla ostati dalje, zato se je znova vrnila v Sofijo; zdaj pa kot študentka. Zelo pridno se je udeleževala predavanj in se naposled spoznala z odvetnikom Georgijevim. Kmalu se je tudi ta ujel v njene mreže in ji je za 15.000 levov obljubil storiti vse, kar zahteva od njega.

Atentat na sofijsko katedralo je bilo njeno delo; Georgijev je bil samo orožje v njenih rokah.

Georgijev je svoje dejanje plačal z življenjem, ona je pa pobegnila v Rusijo, kjer živi še danes.

Kaj so znali stari Kitajci

Pri računanju se poslužujemo decimalnega sistema, zato je precej nerazumljivo, da se še zmerom držimo stare navade in delimo dan v štiri in dvajset ur in uro v šestdeset minut. Skoraj ne moremo verjeti, a res je, da so nas stari Kitajci nekoč že prekašali, kajti v pradavnem času so dan delili na sto delov. P. W. C. White je iz Kitajske prinesel neko sončno uro, ki je iz tretjega stoletja pred Kr. in ki v resnici razdeli dan na sto delov. Tej svojevrstnosti se pridružuje še druga: ura je namreč tako spretno zgrajena, da točno pokaže celo dvatisočpetstotinko dneva, to je približno pol minute. Takšni natančnosti v tistih časih se moramo res čuditi.

»Zapečatena knjiga«

London, decembra.

V Angliji izvajajo zanimiv poskus proučevanja šolarjeve duše. Na šolski razstavi, ki bo med božičnimi prazniki v Westminstru, v dvorani Royal Horticural, uživa veliko zanimanje tako imenovana »zapečatena knjiga«, majhna kabina v obliki velikanske knjige. V njej je samo miza, stol, papir, črnilo in pero. Vsak izmed mladih obiskovalcev razstave bo stopil v to celico in v njej razkril svojo dušo; to se pravi, zvesto bo napisal na papir vse kar misli o svoji šoli, svojih učiteljih, součencih itd. Ker vsakdo izmed njih ve, da bodo čitali njegove zapiske šele o Božiču leta 1948., da mu torej to, kar bo napisal, v šoli ne more več škodovati, najbrže nihče ne bo zamudil prilike, da ne bi jasno izrazil svojega mnenja. Njegovi zapiski pridejo potem v jekleno skrinjo, ki jo bodo po končani razstavi shranili v banko; šele čez desetletje jo bodo spet odprli.

Iznajdljivi časnikar

London, decembra.

V bližini Westborn-parka v Londonu je te dni neki angleški časnikar razpel šotor na neki parceli in se proglasil za lastnika tega zemljišča. Ta parcela doslej ni imela lastnika. To potrjujejo tudi zemljiške knjige. Zato so tukaj že več let avtomobilisti nameščali svoje avtomobile. Nihče jim tega ni branil.

Neki novinar, ki ga je stvar zanimala, se je prepričal, da stari angleški zakon dovoljuje, da vsakdo lahko postane lastnik zemljišča, ki ni last nikogar, ako živi na njem 11 let. Takoj je na tej parceli razpel velik, bel šotor. Platno tega šotora je izolirano s parafinom, a pod šotorom je vse zelo prijetno urejeno. Pod šotorom si je novinar uredil lepo stanovanje z zložljivo posteljo, naslanjači, svetiljkami in električno pečjo.

Kajpak je ta senzacija privabila veliko radovednežev. Novinar je vsem uslužno pojasnil svoje pravice in jim celo razkazal svoje stanovanje. Od časa do časa šotor zapre in takrat beremo nad vhodom tele besede: »Prosim mir, ker delam!« Takrat se sliši izza platna samo klepanje pisalnega stroja. Tako si je bistroumni časnikar zagotovil ne le zastonj stanovanje za 11 let, temveč tudi zelo drago parcelo sredi Londona, kjer stane vsak kvadratni meter več kot 10.000 dinarjev.

Zaradi smrti ljubljene žene zmrznil v snegu

Bukarešta, decembra. Kapetana Papana, znanega romunskega pilota za dolge polete, so našli pred kratkim v avijatičarski uniformi skoraj brez znakov življenja v visokih planinah v Karpatih.

Papana je nedavno, ko je letel iz Majamia v Bukarešto, poškodoval krilo svojega letala. Za nekaj mesecev je moral pustiti letenje in se je na skrivaj vrnil v Romunijo. Doma pa je zvedel, da mu je na porodu umrla žena.

Strahovito prizadet je pustil svojega nebogljenčka in se z avtomobilom odpeljal v Sinajo. Nikomur ni ničesar povedal. Iz Sinaje se je povzpel v najhujši snežni burji na vrh visoke planine, bržkone zato, da bi tam pozabil svojo bolečino. Tam ga je našla neka skupina smučarjev, vsega zasneženega, skoraj zmrzlega. Iz njegovih listin so njegovi rešitelji spoznali, da je to Papana, »leteči idol Romunov«.

Po nesrečnega pilota so poslali kraljevo gardo iz dvorca Sinaje. Njegovo stanje je zelo resno.

Na ljubezenskem sestanku ga je prijela policija

Pariz, decembra.

Mladi pariški bankir Henrie de Piteau ima v bližini Elisejskih poljan banko, ki izvrstno posluje. Bankir je po svojem očetu podedoval nekaj deset tisočakov frankov in s tem denarjem odprl banko. Kot praktičen človek je kmalu obogatel. Njegova zasebna tajnica, simpatična in izredno lepa Jeanne Loyaux, je bila pošteno in pametno dekle. Uživala je popolno zaupanje svojega šefa.

Pred nekaj dnevi je moral de Piteau na važen poslovni sestanek. Pri gospodični Loiyaux je pustil svojo torbico z denarjem in s tremi srečkami državne razredne loterije. Opozoril je tajnico, naj pazi na denar in povedal, da se bo kmalu vrnil.

De Piteau se je pa zadržal dalj časa, kakor je mislil. Jeanne Loiyaux je bila potrpežljiva in ga je čakala v pisarni. Na lepem je zazvonil telefon na pisalni mizi njenega šefa. Šef se je javil osebno. Bil je duhovit kakor zmeraj in gospodična Loiaux ni niti za trenutek dvomila, da govori s svojim šefom. Po telefonu ji je sporočil tole:

»Zdaj se še ne morem vrniti v banko. Poslal bom pa k vam svojega strica, ki je star približno 60 let, ima od pijače rdeč nos in njemu izročite torbico z denarjem. Denar pazljivo preštejte. V torbici je 150 tisoč frankov v novcih in 50 tisoč v zlatu. Srečke spravite v blagajno.«

Ljubeznivi šef je potlej povabil svojo tajnico naj pride k njemu v kavarno. Gospodična Loiyaux je povabilo svojega šefa z veseljem sprejela in se začela pripravljati na večerni sestanek s svojim šefom. Ko se je v pisarni šminkala, je vstopil stric njenega šefa in videla je, da je prav takšen, kakor ga ji je opisal de Piteau.

Gospodična Loiyaux ni dvomila, da je to stric njenega šefa. Stric se je ljubeznivo smehljal, vzel torbico z denarjem, se prav tako ljubeznivo opravičil in zapustil pisarno banke de Piteau. Nekoliko kasneje je prišel osebno g. de Piteau. Tajnica mu je povedala, da je njegov stric pravkar odšel in odnesel torbico, ki je bilo v njej 100 tisoč frankov.

Bankir se je prestrašil, ker sploh ni imel strica in mu je bilo jasno, da je telefonski razgovor uprizoril kakšen premeten goljuf.

A gizdalin je napravil napako, ki ga je zaradi nje vendarle prijela policija. Mislil je, da se bankir de Piteau ne bo vrnil do večera v banko in računal, da bo njegova tajnica prišla na sestanek v kavarno. To je tudi storila. Policija ga je našla v restavraciji in pri njem denar, ki je zanj hotel ogoljufati bankirja.

Mravlje kot grobarji

London, decembra. V Sydney v vzhodni Avstraliji se je te dni vrnila velika znanstvena ekspedicija, ki je dalj časa preživela v srednji Avstraliji. Proučevala je šege in navade domačinov. Med drugim je objavila neki članek z opisom pokopa pri avstralskih domačinih. Ti ljudje mrtvece ne pokopavajo, kakor to delajo ljudje skoraj po vsem svetu, temveč jih vržejo mravljam. Truplo kar zakopljejo v kup mravelj in čez nekaj dni od mrtveca ne ostane drugega, kakor nekaj kosti.

Tudi izbirčni okus

Novi vzorci, nove barve, ugodne cene!

lahko zadovolji velika izbira naših novih vzorcev damskega in moškega blaga za zimo

R. Miklauc - „pri Škofu"

Lingarjeva ulica - Pred Škofijo

Trgovina, kjer se kupuje z zaupanjem. Ustanovljena l. 1869.

Ljubljana

VIDNO OSVEŽENA KOŽA BO RAZVESELILA TUDI VAS!

Že po nekaj dneh, se boste prepričali o prednostih Soleamila.

ŠIROM PO SVETU

v 50 vrsticah

Londonski zavod za antropologijo poroča, da sinovi »rastejo očetom čez glavo«, in sicer v pravem pomenu besede. V 90 odstotkih so sinovi večji od svojih očetov. Bližamo se dobi »velikanov«. — **Potniško letalo** je treščilo na tla ob kalifornijski obali. Pet oseb je pri nesreči izgubilo življenje, dve so pa rešili. Usoda je hotela, da je bil eden izmed njiju neki zločinec, ki je bil obsojen na dosmrtno ječo, a oproščen pod pogojem, da se odstrani iz dežele za vedno. — **Mož v čeladi** je Anglež Davis James iz Londona, ki se je udeležil svetovne vojne in odtlej je vselej pokrit s svojo čelado, ki jo je nosil na francoskem bojišču. — **Poroke po telefonu** so prepovedali v Ameriki. Američani so tako nestrpni, da so se zaročeni pari kar po telefonu oglasili na poročnem uradu in uradnik jih je zapisal v knjigo. Ko so začeli klicati poročne urade tudi že ponoči, se je čikaško sodišče odločilo temu napraviti konec, in prav je storilo. — **Mati slavnega izdelovalca** risarskih filmov »Snegulčice« in miške Micky se je smrtno ponesrečila. Z ogljikovim kisikom, ki je uhajal iz neke cevi, se je zastrupila. — **Podjetna Sonja Henie** bo baje začela ustanavljati lastna podjetja, tvornico za sportne kroje, modni salon in tovarno za lutke, ki bodo imele njen obraz, da bo še povečala vire svojih dohodkov. Objavila je tudi svojo avtobiografijo. — **Božič bo preživel pri vojvodi Windsorskemu** neki angleški delavec z ženo in dvema otrokoma, ki jih je vojvoda sam povabil k sebi. — **3200 porok v enem dnevu** so doživeli v romunskem okraju Prahovi. K poroki so pare prisilile oblasti, ker so živeli v divjem zakonu. — **Po 24 letih je našel očeta** neki 27letni uslužbenec na düsseldorfski postaji. Ko je moral najti listine za dokaz svojega arijskega porekla, je zvedel za svojega očeta, ki ni padel v vojni, kakor so mislili. Po grenki mladosti ga je vendarle našel.

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

V Angliji se je te dni zgodil prav zanimiv primer, ki je prav gotovo svojevrsten. V največji angleški kaznilnici je namreč neki kaznjenec v času dnevnega sprehoda hitro splezal po žlebu na krov kaznilnice. Ker pa je ena stran kaznilnice obrnjena na cesto, je kaznjenec nemoteno govoril celo uro in pol, in je ljudem, ki so se zbrali na cesti, v svojem govoru opisal položaj v kaznilnici in ostro grajal slabo hrano. Najzanimivejši je kajpak konec njegovega govora, ki v njem prosi poslušalce: »Državljani, vi, ki redno plačujete svoje davke, storite potrebne korake, da se nagnusno stanje v kaznilnici odpravi, kajti nihče med vami ne ve, če ne bo tudi sam nekoč v moji koži!« Govor je bil s tem končan, kajti po preteku poldruge ure, se je paznikom posrečilo, da so tudi sami splezali na krov.

*

V Jugoslaviji je veliko mest, še več pa vasi, ki njih imena težko izgovarjamo in ki zanje ne vemo, kam bi jih prav za prav deli. Vzemimo n. pr. vas Spodnjo Šatornjo. Toda to je naposled vseeno, ker to na koncu koncev niti ni važno. Važno je, da v tej vasici straši. Časopisi pišejo, da se je kmet Živojin Čunić pred dvema mesecema nemalo začudil, ko je nad njegovo hišo začelo strašiti. Kamenje je začelo padati po hiši kakor dež. Že dva meseca tako »dežuje« nad njegovo hišo — vsak večer. Kmet je začel to stvar raziskovati in tudi sosedje so mu pri tem pomagali, toda ko se strah le ni dal oplašiti, so poklicali orožnike, ki pa prav tako niso imeli uspeha. A ne imejte zato nikakšnih skrbi! Tudi pri nas, v naši ljubi Ljubljani je pred meseci strašilo, pa je tudi prenehalo strašiti. Čisto gotovo bo prenehalo tudi v Spodnji Šatornji.

*

Pred nekaj tedni so stockholmski listi prinesli kaj čuden oglas. Neki 16letni deček, ki je prišel na svet z enim samim ušesom, je prosil dobro dušo, da bi mu prodala del svojega živega in zdravega ušesa. No, in ker na tem mestu vedno pišemo o čudnem svetu in čudnih ljudeh, naj povemo, da se je na dečkovo prošnjo odzvalo nič več in nič manj kot 40 dobrih duš, ki so bile pripravljene odstopiti košček svojega ušesa. Deček si je torej izbral neko damo, in sicer 68letno vdovo kaznilniškega ravnatelja. Na neki stockholmski kliniki so nato izvršili operacijo, ki se je nadvse obnesla. Del ušesa, ki ga je dobrodušna dama darovala enouhemu dečku, zelo dobro uspeva in mislijo celo, da bo zrasel v celo in pravo uho. Upajo pa tudi, da se bo dami, ki je kos ušesa podarila, rana tako zacelila, da se niti poznalo ne bo, kje so izvršili operacijo.

*

Kadar govorimo o Ameriki, mislimo vedno na obljubljeno deželo, kjer je vse mogoče. Kadar govorimo o Amerikancih, tedaj govorimo o ljudeh, ki so v marsikateri stvari podobni otrokom. Novica, ki pravkar prihaja iz Hollywooda, nam to znova potrjuje. Neka ameriška tovarna posteljnega perila je namreč za božične praznike prinesla na trg prevleke za blazine, ki imajo v naravnih barvah natisnjen lik filmskega igralca ali igralke. Lepe dame, ki jim je pri srcu Gary Cooper, lahko dobijo blazino z njegovo sliko, gospodje pa, ki so zaljubljeni v Greto Garbo, bodo lahko prijetno spali na blazini, ki je na njej odtis glavice lepe Grete. Na svetu se vsak dan zgodi veliko neumnosti, tako da tista v Ameriki prav gotovo ni ne prva ne zadnja.

*

V Južni Srbiji blizu Bitolja je mala vasica Drimkol. V Jugoslaviji je prav zanesljivo zanimivih vasic, ki bi o njih lahko pisali romane, a Drimkol je samo eden. Prava zanimivost Drimkola je ta, da se žene, oziroma dekleta poroče vedno z mlajšimi moškimi. 20letno dekle vzame za moža 14- ali 15letnega dečka. Ker smo torej že pri poroki, naj povemo tudi drugo zanimivost. Mladi mož zapusti takoj po poroki svojo ženo in se napoti v daljni svet kot navaden delavec. Žena ostane doma in dela vsa težka dela. Tako delajo vse žene v Drimkolu. In ker gredo vsi možje v svet, je Drimkol brez moških moči, skratka ženski Eldorado. Toda drimkolske žene so poštene in o njih se še nikoli ni slišalo, da bi se spozabile, ko so ostale same doma. Nikoli se še ni slišalo kaj podobnega, tudi takrat ne, če bi se jim mož vrnil šele po 20 letih, kar v Drimkolu ni redko. Drimkolci in Drimkolke so pač ljudje, ki imajo težko življenje, vzlic temu pa nosijo v sebi izredno razvit čut za čast. Že zato je vredno vedeti za Drimkol — Eldorado slamnatih vdov v Južni Srbiji.

ŽRCALO naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki plačamo 20 din

Brezplačna služba

Moji prijateljici se je primerilo tole:

Po končani srednji šoli je dobila mesto pisarniške moči pri nekem znanem ljubljanskem advokatu. Tri mesece naj bi sicer brezplačno prakticirala, toda šef ji je obljubil, da jo po tej dobi stalno obdrži in ji da primerno plačo.

Moja prijateljica je delala pridno, morda za dve drugi in se veselila konca svoje prakse. In prišel je dan, ko bi morala dobiti prvo plačo. Na njeno začudenje se šef ni prav nič zmenil za to. Ko ga je prijazno opozorila, ji je zabrusil v obraz, naj bo hvaležna, da jo sploh gleda v pisarni in da ji ni treba doma pomivati posode. Če ji praksa ni po godu, lahko takoj odide, dovolj jih je, ki komaj čakajo na njeno mesto.

Dijakinja

»Španska hoja«

Imam starejšo sestro, ki ima hrome noge že od rojstva. Vsled tega hodi sama prav težko in jo ena izmed sester vedno spremlja, posebno kadar je po ulicah večji promet.

Pred nekaj dnevi sem šla prav jaz z njo po mariborskem glavnem trgu. Nasproti sta nam prišla dva moška. Prisodila jima bi 20 do 25 let. Ko sta bila že prav blizu naju, reče eden drugemu: »Ta ima pa ‚špansko hojo'« ter se prav prostaško zasmeje.

Spogledali sva se s sestro. Lahko si mislite, gospod urednik, da mi je bilo hudo pri srcu, kaj šele moji sestri, ki že vse svoje življenje nosi težko breme bolezni! Mesto, da bi mladi in zdravi ljudje hrome ljudi spodbujali, jih pa tako prostaško zasmehujejo.

L. R.

Neprijeten dogodek

Ko sem se neki večer vračala domov, sem na lastne oči videla dogodek, ki ga hočem tukaj popisati.

Nekaj korakov pred menoj je prišla iz neke gostilne zelo pijana ženska. Komaj je dobro stopila na hodnik, je že ležala v blatu kakor je bila dolga in široka. Hotela sem ji pomagati, toda ona mi je rekla, naj jo pustim, da bo spala kar v blatu in dežju. Nisem si mislila, da se mati 5 otrok lahko tako daleč spozabi. Če je oče pijanec, je žalostno, a še tisočkrat bolj, če je mati. Nič čudnega se mi danes ne zdi več, da je mladina tako pokvarjena, če ji dajeta oče ali mati tako dober zgled.

E. M.

Kaj menite?

Naši najmlajši so težko pričakovali Miklavža. Hodila sem po mestu in si ogledovala izložbe, kaj naj kupim za fantka. Toda povsod sem videla same vojake iz svinca, topove, puške in sploh za otroke, po mojem mnenju, neprimerne igrače. Vse te igrače vzgajajo naše otroke v duhu vojne, ko se mi še nismo dodobra opomogli od vojne vihre.

Vzgojiteljica

Še je poštenost na svetu

Sem že stara gospa, ki ji je že opešal vid, a se ji ni omajal njen optimizem. V dokaz naj navedem tole:

Pred nedavnim sem v ljubljanskem gledališču dala v garderobi mesto dinarja novec za deset dinarjev. Pa sem ga dobila nazaj, nakar sem dala dvajsetak, v trdnem prepričanju, da sem dala dvodinarski novec. Pa tudi to pot mi je bil denar pošteno vrnjen. In to, prosim, od mladega človeka, ki se jim dandanes pripisuje toliko slabega in nelepega.

M. V.

Novela „Družinskega tednika"

Košara vrtnic

Napisala Livia Neumannova

Gaston Delubac je imel uspešen dan. Posrečilo se mu je skleniti eno največjih kupčij zadnjih let. To je zanj pomenilo dobitek kakšnih sto tisoč frankov.

Ko je stopil po uspešnem sestanku iz hiše svojega prijatelja, je dal šoferju znamenje, naj se sam odpelje domov. Njegovemu vedremu razpoloženju je svežina jasnega zimskega dne dobro dela. Počasi je pohajkoval in v vzvišenem razpoloženju mu je prišlo na misel, da bi svoji ženi pripravil ljubko, majhno presenečenje. Bilo je prvič, da je Gastonu Delubacu prišlo kaj takšnega na misel. V svojem zakonu je pač že velikokrat kupoval po naročilu dragocena, natanko opisana darila — a še nikoli mu ni prišlo na misel, da bi svojo ženo sam od sebe presenetil s kakšnim darilom. Njegovo življenje je bilo preveč razburljivo, preveč trgovsko in raznoliko. A danes, kakor rečeno, je prišel na to ljubko, majhno idejo, ki se je skladala z njegovim veseljem in s soncem, in ga je napolnila s prijetnim zadovoljstvom.

Stopil je v cvetličarno »Metuljček« in kupil vrtnice. Kupil jih je polno, velikansko košaro. Vrtnice so bile Suzine najljubše cvetlice in ponosen je bil na to, da se je tega spomnil.

Ko je spet sedel v svoji pisarni, se je spomnil, da je pozabil cvetlicam dodati nekaj besed in to ga je ujezilo. Telefoniral je k »Metuljčku« in vprašal, če so cvetlice že odposlali.

»Ne, pravkar smo jih hoteli odposlati,« je rekla prodajalka.

»Potlej dodajte, prosim, še majhno pisemce...« je prosil. »Takole naj se glasi: Moji ljubljeni mali Suzi... Ali ste napisali Suzi?... Tisoč prisrčnih poljubov.«

»Nič drugega?« je vprašala prodajalka.

»Ne...« je dejal gospod Delubac. »Nič drugega.«

»In katero ime naj podpišem?«

Ni bilo odgovora. Gospod Delubac je že odložil slušalko.

* * *

Madame Suzi je vzkliknila od presenečenju, ko je zagledala velikansko košaro vrtnic. Prebrala je pisemce in stekla v vežo. Dekle iz cvetličarne je bilo še tam.

»Kákšen je bil gospod, ki je poslal cvetlice?« je vprašala Suzi.

»No...« je v zadregi zajecljala dekle, »bil je srednjih let... precej čokat... Da... in« — nasmehnila se je — »nekoliko debelušen...«

»Tako...« je zamišljeno dejala gospa Suzi. Bila je zelo elegantna in razvajena žena. Poleti je hodila v elegantna kopališča, pozimi pa v družbe, na čajanke, na plese, igrala je bridge in ping-pong, smučala se je, drsala, udeleževala se je vseh prireditev in celo jahala je. Torej je bilo jasno, da je imela precejšnje število znancev; osemdeset odstotkov jih je pa zanesljivo prištevala med svoje občudovalce. Madame Suzi je bila ljubka in med njenimi občudovalci so bili celo nekateri, ki so šli preko meja občudovanja. A to na vse zadnje ni važno. Dejstvo je pač, da madame Suzi ni imela niti pojma, kdo ji je poslal cvetlice. Po vrsti je prerešetala vse svoje znance, a z nikomer se ni skladal dani opis. Vse to pa je zaradi tega, ker »čokat in nekoliko debelušen« ni bil Suzin ideal.

Ne vedoč, kdo ga je poslal, je stala pred dišečim darilom. Tudi zaupljiv ton priloženega pisemca, ki je bil predrzen in hkrati laskav, ji ni dal zanesljive opore. Ko je nekaj časa brez uspeha premišljevala, se je spomnila, da utegne Gaston vsak trenutek priti domov in zato je boljše, ako cvetlice spravi na varen kraj. Ukazala je sobarici, naj jih odstrani.

Ko je Gaston Delubac stopil v sobo svoje žene, je njegov pogled zaman iskal veliko košaro. Tudi je zaman pričakoval, da mu bo Suzi prijazno prišla nasproti in se mu prisrčno zahvalila. Suzi je nebrižno sedela pred ogledalom in mu je, kakor vselej, ponudila lica v poljub.

»Zakaj nič ne omeni cvetlic?« si je mislil presenečen.

Potlej je vnemarno vprašal:

»Ali je kaj novega?«

Suzi je osuplo dvignila ozke obrvi.

»Nič, Gaston. Kaj naj bi bilo?«

»Hm, prav nič... mislim le...« Pomislil je. »Morebiti pa sploh še niso poslali cvetlic...« si je na lepem dejal.

Ker je bila vsa stvar zamišljena kot presenečenje, se ni hotel predčasno izdati in je sklenil, da bo zaradi zanesljivosti pogledal po stanovanju. Očitno košara še ni bila tukaj. Ta misel ga je pomirila in ko je hodil po sobah, je bil čedalje bolj prepričan o tem.

»Neverjetna površnost...« je pomislil jezen, ko je stopil v zadnjo sobo. A takrat je obstal ko ukopan: v tej sobi, v »majhnem sinjem salonu« empirskega sloga, ki je bil neprijazen in prav za prav namenjen za velike sprejeme, je stala, kakor namenoma skrita v teman kot poleg kamina, košara polna vrtnic. Njegovo darilo!

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in pub

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Premišljevaje je gospod Gaston stal pred njo in se igral z zlato pentljo.

»Le zakaj ni omenila cvetlic?« se je spraševal. »In zakaj jih je skrila semkaj, v najskrivnejši kotiček v hiši?«

Pogled mu je ušel na pisemce, ki je bilo pritrjeno na ročaju košare.

»Moji ljubljeni mali Suzi. Tisoč prisrčnih poljubov,« je bral posvetilo. In kje je bil... moj Bog, pozabil je naročiti, naj podpišejo »Tvoj Gaston«!

Saj potlej... da, kajpak, potlej... Suzi sploh ni vedela, da so cvetlice njegovo darilo, bolje, sploh ni mislila na možnost... Saj.. Saj potlej je bil še nekdo, ki bi utegnil poslati Suzi vrtnice s posvetilom »Moji ljubljeni mali Suzi«... Njegove misli so begale, srce mu je burno utripalo. Kajpak, druge možnosti ni. Zakaj je pa tako trdovratno molčala?

Z roko si je šel preko čela, ki je postalo vlažno in se počasi vrnil v ženino sobo.

»Zakaj mi nisi povedala, da si dobila cvetlice?« je vprašal. Suzi se je zdrznila. Potlej se je prisiljeno nasmehnila.

»Cvetlice? Ah da, misliš pač... Najbrže si videl košaro z vrtnicami?«

»Kajpak. Čisto slučajno sem jo našel! In sicer na čisto neobičajnem mestu. Zdi se, da si košaro namenoma skrila tja...«

»Gaston, kakšen vzrok pa naj bi imela zato...«

»Tako?! Potlej mi pa povej, od koga so cvetlice?«

V zadregi se je igrala z zaveso.

»Zdelo se ti bo pač nenavadno, Gaston, a nimam niti pojma. Cvetlice so bile odposlane brez imena...«

»Tako! Niti pojma nimaš! In posvetilo?! Takšno posvetilo! Kdo bi pa to utegnil napisati?«

Suzi je bila strahovito presenečena. V naglici je pozabila odstraniti tisto neumno pismo. Obupana se je obrnila k možu.

»Res ne vem, Gaston. Morebiti je to le neumestna šala...«

Moža je v tistem trenutku neizrekljivo zabolelo, da ji niti na misel ni prišlo, da bi ji cvetlice utegnil poslati on. To ga je strahovito prizadelo.

»Varaš me!« je zagodrnjal.

»Gaston, za božjo voljo...«

»Varaš me, to vem!«

»Ne, ni res.. Niti pojma nimam, od koga naj bi bile cvetlice...«

»Lažeš!«

Začela je jokati.

»Takoj mi povej, kdo ti je poslal te sramotilne cvetlice?«

»Prisegam ti, Gaston, da ne vem...« je zaihtela.

»Prav to, da ne veš, je dokaz!« je zaklical ves iz sebe. »Priznaj, da me varaš! Slišiš?! Takoj mi povej resnico!«

Moreča tišina je napolnila sobo. Gaston Delubac je sikal, buljil v svojo ženo. Jokaje je čepela v naslanjaču, slika ganljive nemoči. Neodločno, obupano so begale njene oči po sobi, njena usta so se že odprla, da bi spregovorila, a vendar je molčala...

»Govori!« je zakričal.

Dvignila je glavo. Nekaj kakor sklep vse priznati, je izražal njen obraz, zamahnila je z roko in spet nekoliko obžalovaje zmignila z rameni, obrnila se je k njemu...

Takrat se je zdrznil v nenadnem strahu. Planil je pokonci, dvignil roko, kakor da bi se hotel nečesa iznebiti. Spoznal je, da je bila pripravljena vse priznati. Takrat se je nezavedno na lepem začel smejati, stekel je k njej in jo objel.

»Ti neumnica, ti...« je hitro, nežno dejal. »Cvetlice sem ti kajpak poslal jaz.«

Pozabljena aktovka

Napisala Myra Gruhenbergova

Mladi pariški odvetnik Charles Odelin se je nekaj dni zadržal v majhnem mestu Bassaloupu, da bi priskrbel važne poizvedbe za senzacionalni proces, ki bo v njem nastopil kot zagovornik. Z uspehom svojega potovanja je bil izredno zadovoljen: v njegovi aktovki so bile listine, ki so bile odločilnega pomena za proces. Razen tega je imel pa še čisto oseben razlog, da mu ni bilo treba obžalovati svojega bivanja v Bassaloupu: spoznal je očarljivo žensko, ženo mestnega župana, ki je bila, kakor so mu namignili, popolnoma nepristopna. Pri njem kajpak ni uresničila tega opravljanja in ni bilo po njenem, da ji je šele zadnji popoldan njegovega bivanja v Bassaloupu odsotnost njenega moža in služkinje ponudila priložnost, Parižana povabiti na čaj. Charlesu je tako krasno potregla, da oba še opazila nista, kako čas beži. Le z največjo težavo se je mogel izogniti vračajočemu se možu in ujeti svoj vlak.

Ravno ko je hotel stopiti v vlak, ga je pa prešinil strah: v stanovanju gostoljubne gospe je pozabil svojo aktovko z dragocenimi listinami. Razen nevarnosti, da bi mož utegnil odkriti ta izdajalski dokaz in izvajati posledice, je Charles le predobro vedel, da bi imelo zasliševanje brez te podlage le kaj jalov konec.

Kaj naj stori? Jutri zjutraj se bo vršilo v Parizu zasliševanje; in čeprav razen tega vlaka, ki zdaj odhaja brez njega, odhaja še poslednji, ki bi ga utegnil o pravem času pripeljati domov, zgodaj zjutraj — kaj bi dosegel s tem? Kako naj sredi noči iz tuje hiše, kjer je mož pravkar legel k počitku, dobi svojo aktovko?

Obupan si je prižigal cigareto za cigareto in neprestano hodil pred nizkim postajnim poslopjem sem in tja. A zastonj si je belil svojo sicer tako iznajdljivo glavo...

Hripav glas ga je zmotil v njegovem premišljevanju: neki postopač ga je prosil za milodar. V istem trenutku se je odvetniku vsilil drzen načrt.

»Ali hočete zaslužiti bankovec?« ga je vprašal.

Postopač ga je nezaupno pogledal.

»Nič nevarnega,« se je podvizal pristaviti Charles, »oddali bi samo majhen listek, potlej pa brž izginili.«

Kmalu sta se zedinila. Stavek, ki ga je napisal s potvorjeno pisavo na majhen papir in ki ga je čez četrt ure držal v rokah zaspani župan, se je glasil takole:

»Pazite! Danes zvečer bodo vlomili v občinski urad.«

Postopač se je hitro umaknil, še preden se je osupli prejemnik nenavadnega obvestila zavedel, ali morebiti ne sanja. Preteklo je še dokaj časa, preden se je opomogel od strahu. A čas je bil, da obvesti o tem še druge. Hitro si je nataknil obleko, stekel je na žandarmerijo, previdno obvestil tudi gasilce in kmalu je bil ves Bassaloup na nogah; ljudje so obkolili občinski urad, ne da bi vedeli, kaj se je prav za prav zgodilo.

V splošni zmedi ni nihče opazil, da je Charles, ki je šel za svojim slom v primerni razdalji, stekel navzgor po stopnicah, takoj ko je župan zapustil svojo hišo. Srce mu je burno razbijalo v prsih. Kako naj se pred lepo ženo opraviči zaradi nočnega kršenja miru? Ali bo razumela, da je moral po vsaki ceni dobiti listine za proces in da se mu je vzrok zdel dovolj važen, da je vznemiril vse mesto z županom, orožniki in gasilci vred?

Imel je nepotrebne skrbi, kajti ona ni terjala nobenega pojasnila. Njene oči so se svetile od veselja nad nepričakovanim svidenjem, že nekaj ur po slovesu za nedoločen čas. Sreča ne potrebuje pojasnil! Pariški čarodej je na skrivaj z očmi poiskal aktovko, ki je ležala na enem izmed belo popleskanih stolov v predsobi, potlej je pa nežno zašepetal:

»Ali si huda? Da bi te še enkrat videl, sem spravil ves Bassaloup na noge.«

Ne, ona ni bila niti najmanj huda. Celo najbolj razvajeni ženi bi laskal takšen poklon, tem bolj je tej neizkušeni ženi, ki je živela ob strani nič hudega ne slutečega moža, ki ni opazil niti tistega, kar je imel pred očmi: tujčeve aktovke prav tako ne kakor izredne lepote svoje ženice. Charlesa je pa prevzel njen pogled in skoraj ni več lagal, ko je ponovil:

»Vse to sem storil le zato, da bi te še enkrat videl!«

Spet jima je čas po bliskovo minil in spet se je le z največjo težavo umaknil njenemu možu, ki se je pobit vračal iz svoje neuspešne nočne straže v občinski pisarni, in komaj je ujel — poslednji vlak.

Charles se je pomiril po vseh svojih pustolovščinah in medtem ko ga je brzi vlak nesel proti Parizu, je muzajoč se premišljeval o vseh dogodkih pretekle noči. Ponosno je sam sebi čestital k drznemu načrtu, ki ga je uspešno izvedel. V duhu je podživel vse slike zadnjih ur: v duhu je videl postopača pred železniško postajo, vnetega župana, ki je tekel iz svoje hiše, na pomoč hiteče gasilce, razburjene prebivalce, lepo ženo...

Na lepem ga je pa presunil strah: spomnil se je belo popleskanega stola v predsobi, ki je na njem ležala že v drugič — pozabljena aktovka...

Vsak nima toliko denarja da more potovati v kopališče

Toda vsakdo

bi moral dati za zdravje letno 100 — 150 dinarjev in piti mesec dni mesto druge vode samo našo znamenito:

Radenski zdravilni vrelec onega z rdečimi srci iz Radenskega zdravilnega kopališča Slatina Radenci

(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekte!

Da bo vsa družina vesela, je treba samo kupiti »Družinski tednik«!

Naročajte po pošti na podlagi naših cenikov, ki jih dobite brezplačno!

Če blago ne bi odgovarjalo, ga zamenjamo ali vrnemo kupno vsoto!

Ne čakaj sreče!

Ti torej še zmerom čakaš, da bo od nekod prišla velika sreča; tekaš za nevidno boginjo, ki nedosegljiva beži pred teboj na milnem mehurčku! Čudovite stvari pričakuješ od bodočnosti: uresničenje častihlepnega načrta, dobro službo, glavni dobitek, veliko ljubezen... nikoli se nočeš omejiti! Če si bolj skromna, si morebiti praviš: »Srečna?« — »Da, srečna bi morebiti bila, ko bi se mogla odpeljati na dopust...!« »Ko bi imela lasten dom...« »...Ko bi bila že poročena...!« Če pa si že dosegla, kar si želela, na lepem zboliš, težko pričakovana sreča se izkaže kot razočaranje, ali so se pa tvoje želje, da bi se ti izpolnilo, kar želiš, še povečale in spet tekaš za naslednjo »srečo«.

Tako minevajo leta, brez oddiha in v pričakovanju, tako poteka tvoje življenje in nikoli ne prideš do cilja, ki ga imaš pred seboj in ki bi njegova izpolnitev, kakor zatrjuješ, tvoje življenje napravila šele vredno življenja!

Poglej vendar ljudi okrog sebe, prijatelje in znance! — Ali je pri njih kaj drugače? — Povsod ista nezadovoljnost, želja pa nečem višjem, nejevolja. Kakor oaza v puščavi se nam zazde besede, ki jih je napisal neki slaven mož v svojih spominih o svojem mladem zakonu: »Bila sva vselej pripravljena vsako stvar sprejeti z vesele ali vsaj s humoristične strani in odločena, ceniti to, kar sva imela, namesto da bi hrepenela za tistim, česar nisva imela.« — To je napisal življenjski umetnik. Spoznal je: sreča je v tem, če nimaš neprestano novih želja! Dokler neprestano hrepenimo po višjem, dokler hočemo naše vsakdanje življenje napraviti bolj in bolj prijetno, našo okolico bolj in bolj razkošno, tako dolgo bomo vselej in večno nezadovoljne. Kajti naše potrebe in zahteve so stalno večje od naših sredstev in me neprestano tekamo nezadovoljne za dozdevno »srečo«... Ne... ne čakaj sreče, temveč išči jo v samoomejevanju in samopremagovanju. Tam jo boš našla.

In še nekje se ji utegneš približati! V svojem vsakdanjem delu. Čim bolj se mu posvetiš, tem bolj si varna pred življenjsko razsipnostjo in brezdeljem, ki je, kakor znano, začetek vsega zla. Tvoje delo ti daje priložnost za osredotočenje tvoje osebnosti, zbira tvoje moči, okrepi tvojo voljo in uspeh pri delu te notranje zadovolji. In to zadovoljstvo je prava sreča. Globoka modrost je v besedah, ki jih imej v svojem življenju vselej pred očmi: »Trud in delo sta nad vse dragocena.«

In zakaj hodiš vsak dan brez misli, nezadovoljno mimo svojega otroka? Ali ne veš, za koliko sreče in sonca prikrajšaš svoje srce? Otrokova igra in petje, smejoča se otroška usteca, sprejemljivost občutljive otroške dušice..., to so vrelci najčistejše sreče, ki jih moraš, če hočeš biti poštena, vsak dan vknjižiti v svoje življenje kot nezasluženo milost.

Čakaš srečo? Skušaj jo pričarati drugim in sama jo boš okusila! Kajti v tvoje življenje in delo spadajo tudi tvoji bližnji. Uporabi torej v svojem najožjem življenjskem krogu umetnost ljubezni, sebe postavi v ozadje, tolaži z resnično usmiljenostjo bolne in tiste, ki so potrebni nege in vse, ki težko prenašajo življenje; molči previdno o pravem času in prizanašaj nezadovoljnežem, sploh pomagaj povsod, kjer le moreš, potlej ti ne bo treba zaman čakati sreče. Sama ti ponuja roko in sama na sebi boš doživela, kar si zaman iskala na napačni poti:

»Če hočeš biti srečna, skrbi za srečo drugih, kajti veselje, ki ga napraviš drugim, se vrne v tvoje lastno srce!«

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Kruhova juha, pariški zrezki s krompirjevo solato. Zvečer: Telečji golaž.

Petek: Riževa juha, sirova gibanica, kompot. Zvečer: Zdrobov kipnik.

Sobota: Krompirjeva juha, žemeljni kipnik, solata. Zvečer: Kislo zelje s kranjsko klobaso.

Nedelja: Goveja juha z vraničnimi cmoki, nadevane telečje prsi, pražen riž, mešana solata, kompot, linške rezine. Zvečer: Mrzel narezek, pecivo, čaj.

Ponedeljek: Golaževa juha, krompirjev pire, endivija. Zvečer: Telečja obara s krompirjevimi cmoki.

Torek: Kisla repca, krompirjev pire, pečenice. Zvečer: Pljučka s krompirjem.

Sreda: Zelenjavna juha, dušen krompir, telečji zrezki, solata. Zvečer: Rižota s solato.

Šivalni stroji

najnovejši letošnji modeli v največji izbiri naprodaj po neverjetno nizkih cenah.

NOVA TRGOVINA

TYRŠEVA (DUNAJSKA) CESTA 36

nasproti Gospodarske zveze

Za kolesa samo »Durlin-lak«!

Kaj bomo spekle za Božič?

Kar na lepem — še same se ne bomo zavedele — in že bodo pred vrati božični prazniki. Prav za prav so že tako blizu, da dobra gospodinja že zdaj misli nanje. Kako tudi ne? Saj je morala že v začetku meseca določiti vsotico, ki jo sme porabiti za božične priboljške. Vsaka gospodinja o Božiču rada pokaže, kaj zna. To bo najbolje storila, če bo svojim sladkosnednim kljunčkom pripravila kaj sladkega za pod zob. Zato sem zbrala nekaj receptov, da vam bom priskočila na pomoč. Vsaka bo po svojih močeh segla v mošnjiček bolj ali manj globoko. Saj so recepti po večini takšni, da se jih lahko posluži tudi najskromnejša gospodinja enkrat v letu. Zdaj pa izberite tisto, za kar veste, da bo želodčkom najbolj prijalo!

Pa še nekaj! Božično drevesce boste tudi okrasile. Da ne bo treba dragega peciva kupovati, ga boste spekle doma. Še boljše bo kakor kupljeno, ker ga boste napravile same.

Nekaj receptov

Maslene zvezdice. Zgneti v testo 16 dek moke, 12 dek surovega masla in en rumenjak. Testo zvaljaj na deski in izreži iz njega zvezdice. Nekaj jih prebodi, da jih boš lahko obesila na božično drevesce. Potresi pekačo narahlo z moko, deni nanjo zvezdice in jih speci. Ko so pečene, jih lahko tudi pomažeš z ledom, ki ga pripraviš iz enega beljaka, soka polovice limone in treh do štirih žlic sladkorja. Zvezdice pa moraš položiti nazaj v pečico, da se posuše. Če jih boš dala na krožnik, jih namaži z mezgo in po dve in dve stisni.

Nimam miru, moram dati v javnost. Kupil sem zimsko suknjo in obleko, pomislite, oboje me je stalo samo din 780·—, nad vse sem zadovoljen kaj mislite kje?

TIVAR OBLEKE: Nasproti Glavne pošte, Ljubljana

Orehove šibice. Naredi testo iz 14 dek moke, prav toliko surovega masla in seseklianih orehov, sedmih žlic sladkorja in dveh rumenjakov; zreži ga na kosce, razvaljaj na prst dolge šibice, jih speci in pomaži z belim ledom. Tako lahko narediš tudi lešnikove ali mandljeve šibice.

Janeževe prestice. Zgneti 7 dek surovega masla in 14 dek moke, prideni 7 žlic sladkorja, nastrganih limonovih olupkov, malo stolčenega janeža in dve jajci. Naredi iz tega testo in oblikuj majhne prestice, ki jih pomaži z razmotanim jajcem in posipaj s sladkorno sipo.

Mandljeve rezine. Napravi testo iz 30 dek moke, četrt kile sladkorja, 3 celih jajc, 11 dek celih neolupljenih mandljev in malo cimeta, razvaljaj ga za prst debelo in ga speci na namazani pekači. Pecivo zreži na ozke rezine, ki jih posipaj s sladkorjem in cimetom.

Medeni kolački. Mešaj pet žlic sladkorja z dvema rumenjakoma in prideni počasi 2 decilitra mrzlega medu, precej cimeta, stolčenih dišečih klinčkov, nastrganih pomarančnih olupkov in toliko moke, da narediš trdo testo. Zvaljaj ga, izreži iz njega kolačke, pomaži jih z beljakom in speci.

Lešnikova torta. Stolci sneg šestih beljakov, prideni narahlo 14 dek sladkorja, 28 dek stolčenih lešnikov (mandljev ali pa orehov) in nastrganih limonovih olupkov. Torto speci v dveh modelih ali pa v enem in potlej prereži. Nadevaj z mezgo ali s kakšno kremo in položi drug del nanj.

Linška torta brez jaje. Zmešaj 28 dek moke, 5 dek sladkorja, 5 dek neolupljenih, sesekljanih mandljev, cimeta in dišečih klinčkov in zdrobi s tem 28 dek surovega masla. Napravi hitro testo. Zvaljaj ga za prst na debelo in izreži iz njega okrogel kolač v velikosti tortnega modela. Deni ga v model in ga povrhu namaži z mezgo. Z rokami zvaljaj iz preostalega testa kakor mezinec drobne šibice in jih položi v obliki mreže na namazano testo. Tudi okrog roba položi okroglo zvaljano testo. Potlej namaži z jajcem in torto speci. Potresi s sladkorjem in med mrežo nadevaj mezgo.

Kavna torta. Stolci v možnarju 26 dek mandljev. Primešaj eno jajce, 8 rumenjakov, 14 žlic sladkorja Pozneje prideni še sneg šestih beljakov in 7 dek žemeljnih drobtin, ki si jih poškropila z zelo močno črno kavo. Speci torto v modelu. Oblij jo s temle ledom: Desetim žlicam črne kave primešaj toliko presejanega sladkorja, da bo precej gost. Mešaj pol ure na gorkem štedilniku in prevleci z njim torto.

Jopica

za vašo najmlajšo

V našem listu smo prinesli že precej vzorčkov za jopice, sweaterje in druge pletenine. Najbrže ste že pogrešili vzorček za otroško jopico. Danes vam jo prinašamo. Je ljubka, topla in tako enostavna, da jo bo znala splesti tudi tista, ki še nikoli ni imela v rokah pletilk. Zanjo si izberemo volno prav nežne barve, rožnato ali sinjo, svetlo zeleno ali koščeno rumeno.

Volne potrebujemo 250 gr. Poleg tega še dva bela gumba in nekaj pestrih niti, ki bomo z njimi uvezle v jopico ljubke cvetlice, ki jih bo vaša ljubljenka zelo vesela.

Najprej si narišemo kroj s približnimi merami. Na našem kroju so mere za približno dveletno punčko. Če imate večjo ali manjšo, boste po svoji prevdarnosti dodali ali odvzeli nekaj centimetrov. Najbolje je, če pletete ves del hkrati. Rob pletete po tako imenovanem bisernem vzorcu: eno pentljo levo, drugo desno. Ko obrnete, pletete na levo pentljo desno in na desno levo. Rob naj bo širok kakšna 2 centimetra. Tudi skrajna roba pletete po tem vzorcu. Jopica je do sedelca pletena navadno. To se pravi, da na pravi strani pletete desne pentlje, narobe pa leve.

Sedelce pletete takole: eno pentljo desno, eno levo itd. Ko obrnete, pa nad desno pentljo levo, nad desno pa levo. Tako pletete štiri vrste. Vzorec zdaj obrnete, tako da pride na lice nad desno pentljo leva in nad levo pentljo desna. Ko tako pletete štiri vrste, vzorec spet obrnete. Tako nastane ljubek vzorček. Vratni izrez je kvadraten, rob okrog njega je pa spet v opisanem bisernem vzorčku. Ne pozabite pri robu napraviti gumbnic.

Do rokava ne vzamete dol nobene pentlje in je tudi ne nasnujete. Tukaj pa razdelite pletenje na tri dele. Vsakega izmed njih morate plesti posebej. Za rokavni izrez odvzamete 8 pentelj, potlej pa v vsaki drugi vrsti na obeh koncih po eno pentljo do osme vrste. Naprej pletete spet ravno do izreza. Ta je širok kakšnih deset centimetrov.

Rokav začnete plesti pri zapestju, in sicer po istem vzorčku, kakor je sedelce. Naprej pa navadno po kroju.

Spletene dele poškropite z vodo in jih napnete nad kroj. Cvetlice uvezete iz pestrih svilenih in volnenih niti.

Vaša ljubljenka bo jopice prav zanesljivo zelo vesela. Veseli je boste pa tudi sami, ko boste videli, kako je otrok v njej ljubek in kako mu je toplo. Najlepše bi kajpak bilo — ako ste v pletenju že kaj urni — da jo spletete že do Božiča. Če jo bo Jezušček položil pod drevesce, jo bo imela vaša mala še tisočkrat rajši.

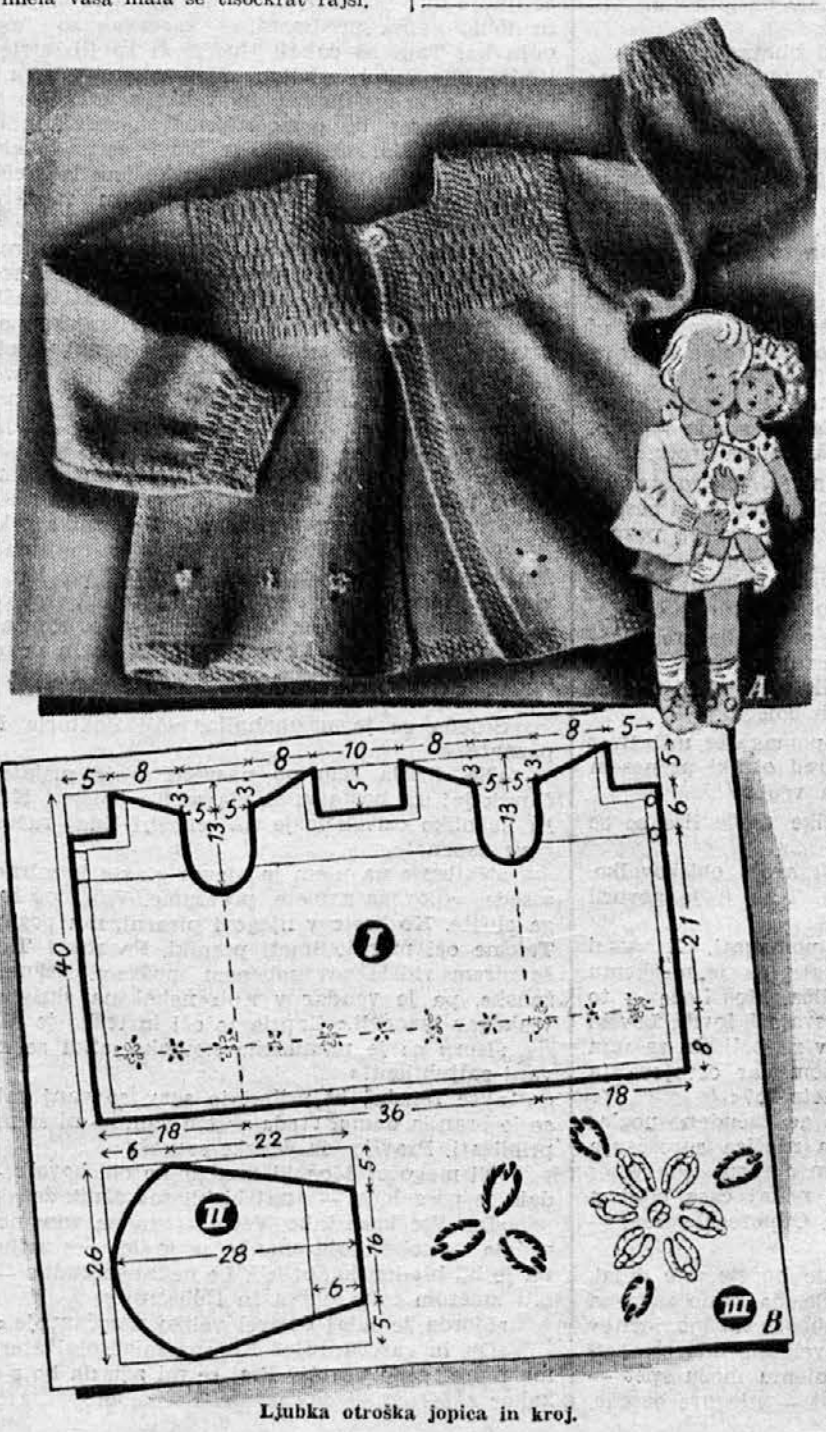

Ljubka otroška jopica in kroj.

Pri delu

se prav lahko prehladite, a mnogokrat nastane iz „brezpomembnega" prehlada resna in dolgotrajna bolezen. Vzemite zaradi tega že pri prvih znakih bolezni svetovno znane

BAYER ASPIRIN

TABLETE Z BAYER-JEVIM KRIŽEM.

Oglas reg. pod S. br. 437 od 10. I. 1934.

Kaj bomo podarili svojim dragim za Božič?

Bližajo se božični prazniki. Vsakdo bi rad razveselil srca svojih dragih s kakšnim darilcem, da jim pokaže svojo pozornost in vdanost. Ni treba kupovati dragocenih daril, kupujte stvari, ki o njih veste, da jih bodo vaši dragi veseli.

Saj vem da ste v zadregi, zato vam prediagam nekaj praktičnih daril, ki boste z njimi prav zanesljivo ustregli njihovim željam.

Vaši dobri ženki darujte električen likalnik, par toplih copat, domačo obleko ali pa stekleničko parfuma, oziroma kolinske vode.

Možička boste razveselili s parom nogavic, z lepo srajco ali z jopičem, ki ste ga same spletle. Kupite mu domačo haljo ali pijamo, nekaj lepih knjigo ali pa namizno svetilko.

Svoji materi kupite tople nogavice ali rokavice, termofor, morda potrebuje domače copate, usnjeno torbico ali dežnik. Pridna hči ji bo izvezla lep namizni prt, sin ji podari lepo sliko ali ročno izdelano vazo. Če niste posebno pri denarju, je tudi primerno darilo usnjena denarnica ali tržna torba.

Očetu boste napravili veliko veselje z zavitkom dobrega tobaka ali cigaret oziroma z volnenim šalom ali steklenico finega vina. Še bolj bi mu morebiti ustregli z dobrim nalivnim peresom »Parker«, s toplimi copatami, okusno samoveznico, žepnimi robci ali pa z usnjenimi rokavicami.

Če ste zaročeni s cvetočim dekletom, ki jo mislite kmalu peljati pred oltar, darujte ji kristalno vazo, morda lep servis, saj bo vse to nekoč krasilo vajin dom.

Samo za njeno lastno uporabo pa ji lahko položite pod božično drevo manikirni pribor, lepo keramiko, zapestno uro, zlato zapestnico ali fino kaseto z milom, parfumom in pudrom.

Bodoči gospodinji kupite kuharsko knjigo, šivalni pribor, vsekako pa bo vesela plačane naročnine »Družinskega tednika« za leto 1939.

Vašemu izvoljencu podarite keramičen pepelnik, škatlo finih cigaret, morda ustnik, lepo zaponko za samoveznico, usnjeno listnico, brivski aparat ali zlate zapestne gumbe, če je fotoamater, je zanj primerno darilo lep album ali pa nekaj filmov.

Otrokom pa bo zanesljivo ugajala garnitura za drsanje ali smučanje. Vse dobite danes že za mal denar in vrhu tega vam zmeren sport varuje otrokovo zdravje. Kupite jim topel šal, rokavice ali nogavice, lepo knjigo božičnih pravljic. Mlajšim pa pripravite največje veselje z igračami ali igrami.

Tu sem vam dala nekaj podatkov, da vam ne bo delala težav izbira božičnih daril. Vsakdo se bo kajpak ravnal po svojem mošnjičku. Ni pa glavno, da darujete veliko. Glavno je, da podarite s srcem. To pa tudi vsakdo izmed nas dobro ve.

Za dom in gostinski obrat odlično

MOTOHOVO KAVO

Vodnikov trg 5, telefon 25-77. Krekov trg 11, telefon 25-48

Prepričana sem, da boste svojim dragim napravili veliko veselja, zato boste pa tudi sami zadovoljno praznovali Božič.

Na nekaj vas moram še opozoriti. Vsako stvar zavijte v lep svilen ali kakšen drug papir, ki je temu namenjen. V knjigarnah dobite papir s smrekovimi vejicami in podobnimi okraski. Tako zavita darila prevežite z zlatim ali srebrnim trakom, pod trak pa vtaknite vejico smreke ali omele.

Domači zdravnik

Sama si lahko doma pripraviš zdravilen sirup proti trdovratnemu kašlju. Skuhaš ga iz jabolčnice; zreži šest jabolk z lupino vred, zalij z litrom vrele vode, pridaj 50 gramov medu in sok dveh limon. Pusti lonec s to vodo 1 uro na vročem štedilniku, pazi, da je dobro pokrit. Precedi in dajaj bolniku še vroče piti.

Marsikdo se pritožuje, da ga ponoči med spanjem muči naduha. Navadno imajo takšni ljudje zelo visoko vzglavje, meneč, da bodo tako laže dihali. To je pa ravno narobe. Zaradi visokega vzglavja se prsi stisnejo in se ne morejo dovolj razširiti, če te torej ponoči muči naduha, če ti primanjkuje zraka, si pripravi kar najbolj nizko vzglavje, leži samo na hrbtu in ne na straneh, pokrij se z lahno, a toplo odejo. Dobro je, če spiš pri odprtem oknu, vendar pazi, da se ne nalezeš protina.

Marsikdo si ni na jasnem, ali sme po jedi piti ali ne. Težko je postaviti pravilo, zanesljivo je pa, da po topli jedi pitje hladnih pijač nikakor ni priporočljivo. Namesto pijače postavimo na mizo rajši sadje ali kakšen kompot, ki prav tako odžeja kakor voda ali vino.

Imeniten pripomoček za ojačenje vida je čista voda. Dobro dene, če si oči, trepalnice, obrvi in bližino senc vsak večer izmiješ s čisto mrzlo vodo. Tako si ne samo ojačiš moč očesnega živca, ampak tudi preprečiš, da bi ti oko kri preveč zalivala, kar je vzrok marsikateri očesni bolezni.

Gospodična tajnica

Roman velike ljubezni po znanem pisatelju Alfredu Schirokauerju

I

Doktor Röhn je obžalujoč dvignil roke, jih sklenil in spustil na pisalno mizo.

»Da, milostiva,« je tiho rekel, »potem pač ne ostane drugega kakor ločitev.«

Gospa, svetlolaska, ki se je bližala štiridesetim letom in je bila že nekoliko zajetna, je v nenadnem strahu dvignila glavo, se naslonila nazaj, in njen ljubki obraz se je v grozi zastrmel v odvetnika. V očeh, ki so kazale sledove odcvetelosti in prejokanih noči, ji je zagorel strah. Ustnice, ki so drgetale pod komaj zadržanim ihtenjem, so šepetaje izoblikovale okrutno besedo: »Ločitev!«

Dr. Röhn je prikimal. »Druge rešitve ne bo,« je dejal s prijetnim, nekoliko zastrtim glasom, ki je premagal vsako žensko. »Če vam je mož brezobzirno rekel, da vas ne ljubi več, če se brez ozira na vas kaže v javnosti s svojo ljubico, vam nič drugega ne ostane. — Če pač hočete gledati na svojo čast.«

Za trenutek ga je gospa še zmedeno gledala in ni mogla zbrati svojih misli. Potem pa je iznenada sklonila glavo, skrila obraz v dlaneh in zajokala. Tiho, pretresljivo.

Dr. Rhön je sedel negibno za pisalno mizo. Koliko solza uničujočega obupa je že preteklo v njegovi pisarni! Prav nič nestrpen ni bil, čeprav je vedel, da se zunaj v čakalnici kar gnetejo ljudje, ki si žele njegovega nasveta. To je bila njegova navada. Vselej je počakal, da se je bolečina polegla, nikoli ni pokazal, koliko je njegov čas vreden. Z vsakim človekom, ki je prišel k njemu, je delal tako, kakor bi bil edini, ki išče njegove pomoči.

In prav v tej potrpežljivosti je bilo bistvo njegovega uspeha. Dosti se je moral zahvaliti tudi temu, da je tako dobro poznal ženske. Imel je največ žensk v svoji praksi in je delil ljudi, ki so pri njem iskali pravice, v razne skupine. Že ko so stopili v pisarno, jih je prav ocenil, še bolj pa, ko so izpregovorili prve besede. Lepa svetlolaska pred njim je spadala v vrsto tistih ljudi, ki se pod jarmom uničenega zakona ničesar ne boje tako zelo kakor besede ‚ločitev'. K njemu je prihajalo največ takih ljudi, čeprav so vedeli, da je skoraj vsakomur svetoval ločitev. Zagrizeno je verjel, da je ločitev edino pametno sredstvo za dosego nove sreče. Takšni so slavni kirurgi, o katerih se ve, da zmerom silijo k operaciji. Pa vendar so vsi, ki so prihajali k njemu, najbolj obleganemu berlinskemu odvetniku za ločitve, trdno upali, da bo on, veliki pravnik in poznavalec ljudi, napravil čudež, našel čarobno sredstvo, da reši izgubljeni zakon.

Poznal je to obupno pričakovanje, še bolj pa kruto razočaranje, ki ga je moral pripraviti tej vrsti žensk. Pred leti, ko je šele dobro začel, je sočutno svetoval tudi kaj drugega, poizkušal je vplivati na može, jih zbuditi k zavesti in za vsako ceno ohranjevati zakone. Zdaj pa se je že davno izpremenil in se ni več slepil s praznim upanjem. Že davno so ga izkušnje naučile, da pomeni takšno krpanje zakona samo podaljševanje trpljenja. Že davno je spoznal, da za uničene zakone ni zdravila.

Še zmerom je sočutno čakal.

Naposled je gospa dvignila solzni obraz.

»Saj ni mogoče, gospod odvetnik!« je pridušeno šepnila. »Ni mogoče! Saj vendar ne more biti vsega konec!«

»Milostiva,« je odvrnil z mehkim, božajočim glasom, ki je zvenel tako blago, »razumem, da se vam mora zdeti misel na ločitev izprva tuja, nekaj nemogočega. Res je nekaj strašnega, nerazumljivega na njej. Nekaj, kar se lahko primeri drugim, ne pa vam. V dno duše vas razumem. Toda morate se najprej na to misel navaditi in jo prav razumeti.«

Gospa je stiskala zobe in ihtela.

»Ali hočete mar še nadalje živeti to življenje, ki ni ženske vredno, prenašati vsak dan nove bolečine in nova ponižanja? Ali je to pravo življenje? Ali ni v tem primeru ponos več vreden? Ali ne pomeni poštena, močna odločitev več kakor strahopetnost? Mladi ste še — lepi ste — saj je na svetu še dosti priložnosti za srečo.«

Komaj da ga je poslušala. Vedel je, da so ženske njene vrste v prvi razbičani bolečini nedostopne za besede o časti in pameti. Govoril je samo zato, ker je poznal opojni učinek svojega glasu. Ta glas je uporabljal kakor mamilo — kakor daje zdravnik bolniku blažeči morfij, ko ne more več prenašati bolečin.

Iznenada je planila dama kvišku, omahnila pred njegovim stolom na kolena in začela viti roke. Čeprav je bila ta njena kretnja čudna, vendar ni bilo na njej nič narejenega. Bila je samo živa slika njenih bolečin.

»Gospod doktor,« je zajecljala, »pomagajte mi! Brez njega ne morem živeti! Kako naj pred otroki prenesem sramoto, da me njihov oče ne mara več!«

Njen obraz je bil spačen in velike rdeče lise so se pokazale na njem.

Röhn je vstal. Nežno je dvignil svojo obiskovalko. Brez moči je omahnila proti njemu. Tiho ji je govoril na uho:

»Draga gospa, saj vam hočem pomagati. Z vsemi močmi in izkušnjami. Razumeti morate, da je moškemu že prirojeno, da se žene nekoč naveliča. Mož hoče — to je modri, okrutni namen prirode — osvajati, loviti. Lovski nagon je najmočnejše v njem. Tudi v najboljšem zakonu in pri najzapeljivejši ženi pa s časom čar osvojevanja poneha — mora ponehati. Ali razumete to?«

Izvila se mu je, nemo obstala in ga začudeno pogledala. Naposled se je pokazala medla rdečica sproščenja na njenem bledom, od solza spačenem obrazu.

»Potem bo morda dovolj, da za nekaj časa odidem od njega! Prav imate, gospod doktor. Odpotovala bom — za nekaj tednov.«

»To lahko poskusite, gospa, če že hočete,« je dejal, neodločno. »Izkušnje pa so me naučile, da samo začasna ločitev ničesar ne izpremeni. Mož občuti takšno ločitev samo kot popuščanje. Poizkusite z velikim udarcem! S sodno ločitvijo! Poskusite postati svojemu možu spet — poželenja vreden plen. Če vas še ljubi — njegove besede, ki trdijo nasprotno, dokazujejo prav malo — vas bo poskusil spet osvojiti.«

Dama ga je plašno in negotovo pogledala.

»Ali se dogaja, da se možje po ločitvi spet s svojo ženo — poroče?« je vprašala.

Röhn je prikimal. »Povem vam, drugega sredstva, da bi si žena spet osvojila moža, ki se je je naveličal, ni. Samo tisto si je vredno spet pridobiti, kar je izgubljeno. Glejte, da boste znali razdražiti njegov lovski nagon!«

Dama je stala pred njim vsa zmedena, kakor se ne bi mogla odločiti.

»Ne vem —« je zajecljala — »kaj naj storim.«

Nasmehnil se je. »Saj ste vendar prišli k meni po nasvet!«

»Ali lahko še vse premislim?« je plašno vprašala.

»Seveda! Svetujem vam celo, da vse dobro premislite.«

»In resno mislite? —«

»Upam,« se je omejil Röhn.

Tedaj je iznenada pograbila njegove roke, jih stisnila in vzkliknila:

»Ali upate iz srca?«

»To je edino upanje, ki ga morem imeti, gospa.«

Tedaj jo je premagal.

Skoraj navdušeno je vzkliknila: »Potem vložite ločitveno tožbo.«

Röhn ji je stisnil roko.

Ko jo je takoj nato spremil do vrat, je za trenutek obstal in se zamislil. Vedel je, da ji je svetoval najboljše, kar je mogel. Operacija je bila potrebna. Gnojno rano, ki je žrla njen zakon in njeno življenje, je treba odstraniti. Pomagal ji je čez najtežjo odločitev v življenju, ublažil ji je bolečine z upanjem. Z edinim upanjem, ki ji ga je še mogel dati. Ali se bo izpolnilo, ni vedel. Storil je samo to, kar je mogel. Olajšal ji je najkrutejše trenutke. Če bo pozneje videla, da jo je upanje varalo, bo že toliko trdna, da bo znala ločitev prenesti. Morda bo odkrila kdaj pozneje novo življenje, ki ji bo prineslo novo srečo, novo izpolnitev.

Röhn je šel skozi pisarno in odprl vrata v čakalnico.

Čakalnica je bila svetla, prikupna. Opremljena je bila nekoliko starinsko. Na oknih so viseli prosojni zastori. Po mizah so ležale številke najboljših mesečnikov, zlasti ženskih. Kdor je stopil v to sobo, se mu je moralo zdeti, da je prišel v prostorno, okusno žensko sprejemnico. Zrak je bil nasičen z rahlim vonjem po parfemih, pudru in ličilu.

V tem salonu so se srečavale najbogatejše in najodličnejše berlinske dame. Tu je bilo shajališče najboljše družbe. Dame so se spoznavale, pozdravljale in se pogovarjale, dokler niso druga za drugo prišle na vrsto in izginile skozi dvojna vrata v odvetnikovo pisarno, odkoder se ni slišala niti beseda.

Dr. Röhn je bil, kakor vse v Berlinu, moda. Spodobilo se je pač, da so se hodili ljudje ločevat k njemu, če je bilo to potrebno.

Toda v tem okusnem salonu je bil tudi kotiček, kjer se ljudje niso pogovarjali in smejali, kjer nista bila puder in ličilo edina predmeta, s katerima so imele dame opravka. Tam so čakali ljudje, ki so jih strle bolečine, ljudje, ki niso prihajali k modnemu odvetniku, ampak k človeku velikega imena in velikega srca po pošten in grenak nasvet, po pomoč. Nemo so sedeli in čakali. To so bile po večini ženske, ki se jim je že na obleki poznalo, da jih življenje ni obdarilo z razkošjem in srečo.

Toda skoraj vsi so prihajali sem zato, da bi jih dr. Röhn ločil.

Osuplo, nerazumno in z nekakšnim prezirom so nekatere dame gledale zastonj zadrževane solze svojih tovarišic. Moj bog, kako more ženska jemati moškega tako resno! Kako mora dati v majhno življenjsko zmoto toliko tragike! Pa so res nekatere ženske nenavadne!

»Da, gospa, danes imate pa spet lepo novo obleko.« — »Obleči se je treba prav! Doktor Röhn je zelo natančen.« — »Ali mi lahko poveste, katera šivilja vam je obleko delala?«

Ko je Röhn odprl vrata, je pogovor utihnil. Vsi so ga pa pogledali.

»Naslednjo damo prosim,« je ljubeznivo rekel.

Tedaj se je čisto v kotu dvignila majhna, slabotna ženska. Kri ji je zalila obraz, ki ni bil več lep, z negotovim, plašnim korakom se je zgnetla skozi vrste čakajočih.

Vrata za njo in za odvetnikom so se zaprla.

Dama, novinka, ki je prvič prišla sem po pravico in nasvet, se je navdušeno obrnila k svoji sosedi.

»Čudovit človek je to!« ji je šepnila.

Soseda se je nasmehnila. »Ali doktorja Röhna ne poznate?«

»Ne. Prišla sem po nasvetu svoje prijateljice. Lep človek je! Ta postava, ta glava! Ta obleka! Kakor vlita! In nekoliko osiveli lasje na sencèh! Zdaj razumem njegove uspehe!«

»Najlepše na njem je njegov glas!« je mirno odvrnila soseda. »Človeka zaplete, prevzame. Vso moč izgubite, ko ga slišite. Ko boste v njegovi pisarni, mu poglejte v oči! Takšne oči morajo imeti pesniki. Pa roke! Takšnih rok še nisem videla pri nobenem moškem. Nežne so kakor ženske, pa je vendar v njih nekakšna skrivna moč, ki vsakogar razoroži.« Zaprla je oči in težko je dihala.

»Hm,« se je namuznila novinka. »Zdi se mi, da ste vanj zaljubljeni!«

»Vse ženske, ki prihajajo sem, so vanj zaljubljene,« se je branila dama, »toda rečem vam — ni se mu mogoče približati. Pravijo, da ženske sovraži.«

»Ni mogoče! Mož, ki ima toliko obiskovalk —« pogledala je po salonu — »naj bi bil sovražnik žensk?«

»Da. Vse kaže tako. Veste — imena vam ne bom povedala — neka moja znanka se je do ušes zaljubila vanj. Pa je bil hladen kakor led. Le nekaj je čudno — da more biti zmerom tako nežen in ljubezniv.«

»Morda je kdaj doživel veliko razočaranje.«

»On in razočaranje? Kaj pa mislite! Katera žena se mu more resno upreti? Prej se mi zdi, da bo z njim tako kakor z zdravniki za ženske. Počasi otope za naše čare. Če mora človek neprestano gledati v največje globine ženske duše — —«

Še dolgo sta govorili o dr. Röhnu in nista bili edini ženski v tem lepem salonu, ki sta imeli odvetnika v mislih.

Gospodična Genulatova je sedela zdaj Röhnu nasproti. V velikem, udobnem naslanjaču je bila videti še slabotnejša, še bolj drobna kakor prej. Lovila je besede.

»Kar mirno mi vse povejte, gospodična,« jo je izpodbujal. »Pred menoj se ni treba sramovati, naj bo že kar koli. Mislim, da lahko razumem vse, kar se človeku primeri.«

»Gospod doktor,« je šepnilo bedno bitje — »nisem vedela, da je pri vas tako imenitno — vaše ime sem pogosto brala v časnikih, in ker sem — jutri je že razprava — ker sem tako v strahu — toda morala bom iti, predragi boste!«

Vstala je in se obrnila k vratom.

»Gospodična!« je vzkliknil Röhn. Trenutek nato je stal že pri njej in jo potisnil nazaj v naslanjač. »Kakšne neumnosti pa govorite! Saj imamo vsi določene cene. Prav nič dražji nisem kakor kdo izmed mojih tovarišev. In še nekaj vas moram prositi — na stroške se vam ni treba ozirati. Povejte mi, kaj vas je privedlo k meni?«

Gospodična Genulatova je pogledala suha kolena, ki so ji silila izpod borne obleke. Roke je nemirno prekladala po robu naslanjača.

»Kar lepo začnite! Vsak človek ima svoje slabosti in svoje zmote,« jo je odvetnik potolažil.

Tedaj je začela s pretrganim glasom pripovedovati.

V petintridesetem letu je, da, in nikoli ni imela sreče. Zmerom samo delo in delo. In stara mati doma, kajne? Potem je vendar spoznala nekega mladega človeka. Sama ni več vedela, kako je prišlo. V tramvaju. Prosil jo je, da bi se lahko še kdaj sestala. Na nekem trgu. Njegovega imena ne pozna. Bil pa je zelo dober in prijazen. To je bil njen prvi doživljaj v življenju. Biti je moral pač mlajši od nje. Da. Lepa ni, ne, toda takrat je mislila — kako neumno se ji je zdaj zdelo! — da se lahko še malo polepša. V zadregi je zardela, ko je to priznala. In tedaj je pač storila tisto. Njena plača blagajničarke je bila komaj za življenje in za zdravnika. Njena mati je bila bolna, pa ni bila vpisana v bolniški blagajni. Tedaj je vzela iz blagajne pet in štirideset mark. Prvega jih je mislila vrniti. Čisto zanesljivo. Kupila si je bluzo, ustnik, puder in steklenico parfema. Všeč mu je hotela biti! Njega pa ni bilo, čeprav ga je čakala dve uri. Potem je še dvakrat pritekla nazaj, da, ker je mislila, da mora zdaj že biti tam.

In prav tisti večer je trgovka pregledala blagajno. Slučajno. Drugo jutro jo je vprašala, kje je manjkajoči denar in potem jo je ovadila zaradi poneverbe. Trdila je, da zdaj razume, kako more zmerom delati z izgubo. Ker ima človek tatove v hiši! Čeprav je v resnici kriva lastnica sama, ker ni z odjemalci dovolj vljudna!

»Prisegam vam, gospod doktor, da je bilo to prvič, in da sem hotela prvega denar vrniti!«

In jutri je na sodišču razprava.

»Vem,« je prikimal Röhn.

»Ne morete si misliti, gospod doktor, koliko sem ta teden pretrpela. Ta strah! In če mati zve! To jo bo ubilo. Že tako je dovolj hudo, ko je zvedela, da nimam več službe. Trgovka me je seveda takoj spodila in tega ji niti zameriti ne morem. Le nekaj je. Z njenim izpričevalom ne bom mogla dobiti druge službe. In če me še zapro, gospod doktor! Vem, da nisem prav storila. Ne bom se opravičevala. Že prej sem hotela priti, toda bala sem se stroškov. Toda danes — saj že kar blaznim od strahu, — danes se niti nisem mogla več premagati — morala sem poiskati človeka, da se mu izpovem in da ga prosim pomoči —«

Dosti časa je poteklo, preden je gospodična Genulatova med solzami izdavila svojo izpoved.

»Prej bi bili prišli, draga gospodična,« je dejal Röhn. Njene besede so ga močno pretresle. »Dosti hudih ur bi si bili prihranili. Seveda vas bom branil. Vsa reč ni tako huda. To, kar ste storili, je človeško razumljivo. Ni se vam treba sramovati. Majhno kazen boste že dobili, toda samo pogojno, to se pravi, če nekaj let ne boste ničesar zagrešili —«

»Gospod doktor!«

»Vem. Kazen vam bo izbrisana, če se boste dobro vedli. Ne bo se vlekla za vami. Zaradi nove službe pa ne bodite v skrbeh. Zveze imam in prepričan sem, da vas bom kje spravil pod streho.«

»Gospod —!«

»Zdaj pozabite svoje skrbi in nocoj pojdite zgodaj spat! Že dolgo niste dovolj spali. In to se vam vidi —«

»Da, gospod doktor.«

»Jutri pa bodite točno ob desetih na sodišču!«

»Toda vaši stroški, gospod doktor. Nimam —«

»Plačali mi boste pozneje, ko se vam bo v novi službi dobro godilo. Prav nič se ne mudi. Zdaj pa glavo pokonci! Videli boste, da ne bo jutri nič hudega. Nikar ne jokajte. Pa dobro se prespite!«

Pomolil ji je roko. Sklonila se je čez njo in mu jo hotela poljubiti. Naglo ji jo je odtegnil.

»Kaj pa mislite, draga gospodična!«

Prijazno ji je položil roko na ramo in odvedel ubogo bitje k vratom.

II

Dosti žensk je še sedelo popoldne v mehkem naslanjaču pred odvetnikovo pisalno mizo. Najprej temnolasa razdražena dama, ki je s histeričnim glasom zahtevala ločitev, ker jo mož neprestano muči s svojimi »neznosnimi muhami«. Röhn se je nasmehnil, podvomil, da bi bil samo mož kriv, toda ločitveno tožbo je le vložil.

Za njo je prišla lepa, privlačna dama tri in dvajsetih let, ki se je neprestano smehljala.

»Dober dan, doktor! Spet sem tu.«

»Kaj pa vendar mislite, milostiva? Zdi se mi, da le nekoliko prehitro menjate može,« je rekel in se nasmehnil.

Kakor otrok je skomignila z rameni.

»Kaj morem, če me pa moški tako hitro razočarajo?«

»Saj ste se šele pred pol leta ločili zaradi tega moža od svojega drugega soproga.«

»Dragi gospod doktor, pol leta je vendar dovolj, da moškega dobro spoznam in se ga naučim zaničevati. To pot pa imam nedvomno pravega.«

»Že spet novo žrtev?«

»Seveda. Čudovit človek, doktor. Sportnik, dirkač — zadnjič je dobil prvo nagrado pri avtomobilskih dirkah. Hitro bo treba vse urediti, dragi Röhn. Z bliskovito na-

glico. Saj boste poskusili, ali ne? V treh tednih moram biti že spet omožena. Moj ženin mora iti potem v Francijo, — ne vem po kaj že. Torej zanesljivo v treh tednih.« Proseče je sklenila roke.

»Moj sedanji mož ne bo delal težav. Tudi on si je že izbral nekaj novega. Kaj pa v štirinajstih dneh? Ali mislite, da ne bi šlo? Če bi rekli, da se mi zelo mudi?«

»Hoho,« se je posmejal Röhn. »Tako hiteti pa spet ni treba! Videli bomo, kaj se da storiti. Moram vam pa reči, gospa, da jemljete zakon hudo neresno.«

»Gospod doktor, vi, ki imate toliko izkušenj, hočete pridigati moralo!«

Še dosti usod in značajev je šlo to popoldne skozi odvetnikovo sobo.

Poslednja obiskovalka je bila vitka, visoka, neverjetno okusno oblečena temnolaska. Ko je stopila v sobo, je odvetnik začutil vonj po neznanem, razdražljivem parfemu. Predstavila se mu je kot Marja Fjodorovna Isajeva.

»Prosim!« Röhn ji je ponudil stol. Nekaj časa ga je gledala izpod priprtih trepalnic. Njene oči so bile velike, nevarne.

»Vi ste torej slavni dr. Röhn?« je potem vprašala in se zapeljivo nasmehnila.

»Da sem dr. Röhn, ne morem tajiti,« je rekel in ji vrnil nasmešek. »Priimek ‚slavni' pa sprejmem kot ljubezniv poklon.«

»Motite se! Ni samo poklon. Resnica je. O vas sem že marsikaj slišala, in zato sem prišla k vam.«

Priklonil se je napol vljudno, napol posmehljivo.

»To čast bom znal ceniti.«

Še bolj je priprla oči in ga zamišljeno pogledala.

»Ali veste, komu ste zelo podobni?« ga je kar naravnost vprašala.

»Niti ne sanja se mi ne.«

»Adolphu Menjouju.«

»Zelo mi je žal, da svojega dvojnika ne poznam. Kaj pa je? Pariški odvetnik?«

»O, ni odvetnik! Menjouja ne poznate? Velikega filmskega zvezdnika! — Največjega gentlemana sveta! Moj ideal.«

»Če nisem na vseh področjih dovolj izobražen,« je dejal s hlinjenim obžalovanjem, »mi je hudo žal. V kino ne utegnem hoditi.«

Pri tem je bežno pogledal na uro. Pol devetih je kazala.

»Ne bom vas dolgo zadrževala,« je vzkliknila, da bi ga pomirila.

»S slikami na platnu se ne utegnem ukvarjati, za slike resničnega življenja imam pa zmerom dovolj časa,« je ljubeznivo rekel in jo vprašujoče pogledal.

Rdeči slamnik, ki si ga je bila potisnila globoko na čelo, je kazal le malo njenega bledega obraza. Izpod njegovega roba so se svetile velike oči, vroče, mrzlične in strastne. Njen nos je bil majhen, toda odločen, nekoliko ukrivljen, usta velika in preveč živo pobarvana, zobje kakor biseri. Njena brada je bila okrogla in močna.

»Prihajam zaradi neke zelo delikatne zadeve,« je začela Marja Fjodorovna.

Nemo je prikimal. Kdo ni prihajal zaradi zelo delikatnih zadev v to sobo?

»Da se ne bom predolgo lovila, vam kar naravnost povem: bila sem ljubica Eugena Eickhoffa.«

Röhn se ni niti zganil.

»Nič se ne čudite?« je presenečeno vzkliknila. »Ali mar Eugena Eickhoffa tudi niste poznali?«

»Milostiva, v našem poklicu se človek kmalu odvadi začudenja.«

»Niste ga poznali?« je nestrpno ponovila.

»Dobro sem ga poznal. Po imenu ga mora vsakdo poznati. Bil je eden najbolj znanih nemških bančnikov.«

»Če ste ga osebno poznali, morate vedeti tudi to, kar so ljudje o njem mislili: da je najzvestejši mož in najboljši oče.«

Röhn je prikimal.

»Pa se nič ne čudite, da je imel ljubico? Morda mi ne verjamete?«

»Čemu naj bi mislil, da ste lažnivka?«

»Jaz ne lažem. Nikoli. Preveč ponosna sem za to. Moj oče je bil slavni general Fjodor Pavlovič Isajev, edini ruski general, ki ga nikoli niso premagali ne Japonci ne Nemci. Rdeči so ga ustrelili.«

Röhn je še zmeraj molčal in čakal, da bo nadaljevala. Čez nekaj časa je res povzela besedo:

»Da je veljal rajni Eickhoff za vzornega moža in očeta, se mora zahvaliti moji molčečnosti. Zmerom je trdil, da bo zame skrbel in da mi bo po svoji smrti zagotovil mirno življenje brez skrbi. Vedel je, koliko sem morala pretrpeti po begu iz Rusije. Toda ko je umrl, sem videla, da svoje obljube ni izpolnil.«

»Ni slutil, da ga bo smrt tako nenadno pobrala,« se je vmešal Röhn.

»Da, ni slutil,« je razburjeno pritrdila. »Še na dan smrti je bil pri meni. Čisto zdrav. Zdaj pa stojim v svetu brez denarja, brez vsega. Kaj naj storim? Prišla sem k vam, da bi mi vi svetovali. Kako naj izsilim od njegovega sina kakšen denar?«

Röhn se je nagnil čez mizo.

»Če vas prav razumem, milostiva, zahtevate od mene, naj prosim mladega Eickhoffa, da bi se pobrigal za ljubico svojega rajnega očeta?«

»Da, to bi želela!«

»Ali veste, da je mladi mož šele v enaindvajsetem letu?«

»O, dobro vem. Eugen mi je pogosto pripovedoval o svojih otrocih.«

»Zahtevate torej, naj povem temu mlademu možu, da je imel njegov oboževani oče — ljubico, ki jo je še na dan svoje smrti obiskal?«

»Saj je to res! Čemu mu ne bi povedali?« Nervozno je vzela cigareto iz majhne zlate doze. »Saj dovolite?«

»Prosim.« Ponudil ji je ogenj. Potem je vprašal:

»Ali mislite resno?«

»Zakaj ne bi resno mislila?« je vzkliknila resnično presenečena in si obrisala s spodnje ustnice drobec tobaka.

»Ker bi bilo to podlo, milostiva,« je mirno odvrnil Röhn. »Ker bi mlademu človeku vzelo vero v očeta, ker bi sramotilo spomin na njegovega očeta.«

Dolgo je molčala, potem pa se je zamislila in rekla: »Prav, obrniti se bova morala torej na njegovo ženo.«

Te besede je rekla s takšno mirnostjo, kakor bi bile same po sebi umevne. Röhn se ni mogel ubraniti nasmeška.

»Ali mislite, da je to bolj prizanesljivo? Ali hočete tej ženski vzeti poslednje, kar ji je za možem ostalo: vero v njegovo ljubezen?«

Marja Fjodorovna je zagnala cigareto na pepelnik. Rdeče ustnice so se ji porogljivo zategnile.

»Zelo občutljivi ste, gospod odvetnik,« je rekla. »Zdi se mi, da morate biti dober prijatelj te družine.«

Röhn je odkimal.

»Ne, osebno ne poznam ne žene ne sina. Očeta sem poznal samo poslovno. Toda — to moram že reči — čut dostojnosti zahteva, da vam tak korak odsvetujem.«

»In jaz?« je hlastno vzkliknila in se dvignila. »Kaj naj bo z menoj? Ali se je mar on pobrigal zame? Tri leta sem bila ljubica Eugena Eickhoffa, najbogatejšega moža v Berlinu, zdaj pa naj grem beračit?«

Röhn jo je premeril od glave do nog. Njegov pogled je begal po njeni razkošni obleki in okrasju.

»Tako hitro vam menda ne bo treba beračiti,« je odvrnil. »Sodim, da je gospod Eickhoff precej izdatno skrbel za vas, dokler je bil živ.«

»Ni bilo tako hudo! Prav radodaren ni bil. Če so Rusi bogati, so dosti radodarnejši. Ljubljeno ženo kar obsipavajo z denarjem. Dosti ljubčkov sem že imela. Živeti sem morala pač. Toda vsi so imeli bolj odprte denarnice kakor Eickhoff. Skrbeli so zame, me obsipali z dragulji. Tole, kar nosim, sem imela že prej.«

Pokazala mu je svoje ovratnice in prstane.

»Kaj naj torej naredim? Ali nočete pisati sinu oziroma ženi?«

»Ne. Vašo željo moram odkloniti.«

»Zakaj?« Njen glas je zvenel ostro kakor britev.

»Ker se to ne ujema z mojo stanovsko častjo.« Njene žareče oči so ga srepo pogledale in zagorele so.

»Morala bom iti pač k drugemu odvetniku.«

Röhn je skomignil z rameni.

»Prosim. Bojim se pa, da pri nobenem mojem tovarišu ne boste imeli več sreče.«

Tedaj je segla v torbico in nervozno vzela iz nje nekaj papirjev.

»Tu imam njegova pisma. Poglejte, koliko jih je! Samo o ljubezni pišejo in v vsakem mi znova obljublja, da bo zame skrbel.«

Vrgla je šop pred Röhna. »Tu berite!« mu je velela.

»Čemu?« se je branil. »Saj vam vse verjamem.«

»Nočete brati?«

»Ne.« Jezno je zbrala pisma.

»Poslala jih bom njegovi ženi,« je zagrozila.

»To bi bilo kaznivo izsiljevanje,« jo je hladnokrvno posvaril Röhn.

»Kaj za to, če me zapro? Nisem bila tri leta ljubica grdega starca, zato da bom spet stradala. Rajši —«

Tedaj je nekdo potrkal na vrata čakalnice.

Röhn je dvignil roko, da bi ustavil razburjeno Rusinjo in šel k vratom.

Zunaj je stal mlad, zastaven fant.

»Oprosti!« je prestrašeno vzkliknil. »Mislil sem, da si že sam.«

Röhn je stopil v čakalnico in zaprl vrata za seboj.

»Oprosti,« je še enkrat poprosil Ervin Oven. »Iskat sem te prišel.«

»Takoj bom pri kraju,« ga je pomiril Röhn. »Kje pa si bil čez dan?«

Medtem je stala Marja Fjodorovna še vsa zmedena od razburjenja pri pisalni mizi. Tedaj je opazila med papirji vozni listek prvega razreda s spalnim kupejem. Nehote se je zagledala tja. Listek je bil namenjen za vožnjo v München. Vzela ga je v roke in prebrala na njem Röhnovo ime.

Tedaj so se vrata odprla. Naglo je položila rumeni listek nazaj na mizo.

Rusinja se mu je skrivnostno nasmehnila. Z roko si je segel čez lase, kakor bi bil hotel zbrati svoje misli. Spet ga je zmotil čudni obiskovalkin parfem.

»Da,« ji je raztreseno rekel, »o čem sva že govorila?« Poznalo se mu je, da je zelo utrujen.

»Pravkar ste govorili o izsiljevanju,« mu je pomagala in se še zmerom skrivnostno smehljala.

»Prav. Zdaj se pa izpametujte, milostiva. Nikar si ne mažite rok s takšnimi grdimi rečmi. Gospa, saj ni potrebno, da bi delali kakšne podlosti. Ženska, kakor ste vi, naj se oklepa življenja, ne pa mrtve preteklosti. Za vas je vendar še dovolj živih možnosti v življenju!«

Mirno jo je pogledal, kakor bi jo bil hotel ohrabriti.

»Mislite?« je koketno vprašala. »No, če mi vi, veliki mojster, to svetujete, vas bom jaz, hudobna ženska, ubogala. Počakala bom, ali je res še zame kakšna živa možnost.«

Kar presenetilo ga je, kako hitro se je izpremenila in kako je postala ponižna. Dvignil je glavo.

»Prej ste mi rekli, da ste se odvadili začudenja, zdaj pa se le čudite moji poslušnosti,« je zmagoslavno dejala.

»Res moram priznati —«

»— da sem vam uganka — saj ste tako mislili, ne?« mu je segla v besedo in se namuznila.

»Rešitev te uganke bi bila v tem, da bi verjel v vaš ‚boljši jaz'. Ali pa ne. Ne, odkrito priznam, da tega ne morem verjeti. Za vašo popustljivostjo se skriva nekakšen namen.«

Posmejala se je. »Morda boste ta namen kmalu uganili. Bodite pozdravljeni, gospod doktor!«

Ponudila mu je roko.

»Klanjam se, skrivnostna lepota,« ji je šaljivo rekel, vzel njeno roko in začutil nežen, pomenljiv stisk.

(Dalje prihodnjič.)

Francoski napisal
ARMAND MERCIER

Osveta indijske boginje

Ljubezenski roman

14. nadaljevanje

Kmalu bo ura pet. Prenehati moram.

Yami bo že čakala name. Spremiti me hoče do pristanišča. Od ondod bom šel vzdolž obrežja do hotela. To je najkrajša pot. Harry me ne bo videl prihajati in me bo moral sprejeti. Yami bo ostala na terasi.

Nazaj bom šel po isti poti in ji bom lahko takoj sporočil razplet razgovora. Kakšen bo? Ne morem si predstavljati. Nimam nobenega premišljenega načrta. Govoril bom, kakor mi bo narekoval trenutek. Kratko in malo, prilagodil se bom njegovi taktiki.

Yami mi je hotela dati seboj svoj samokres: »Pri takšnem banditu mora biti človek pripravljen na vse.« S temi besedami mi je dala orožje. »Ustrelite ga pri najmanjši grožnji kakor psa... To bi bila zame edina rešitev!«

Zagotavljal sem, da sem dovolj oborožen in sem jo pregovoril, da je samokres spet vtaknila v svoj žep. Čeprav bi še tako rad izpolnil željo lady Smart-Millerjeve, ne grem z morilskimi nameni na ta razgovor. Narobe, vtis imam, da je Harry Wilkins kljub svoji hudobiji inteligenten mladenič in da bo prej poskušal doseči svoj smoter z zvijačo kakor pa s silo. Ko bo videl, da smo ga razkrinkali, se bo umaknil kakor igralec, ki igre ne more več dobiti. Angležje. Tudi najvažnejše dogodke v življenju opazuje — kakor vsi Angleži — s stališča sporta: slab start pomeni izgubljen tek!... Jutri bo Harry izginil iz Ženeve!

Zdaj bom svoj dnevnik zaklenil v majhno skrinjico z dvojnim dnom. Tam naj ostane skrit s fotografijo vred, ki sem jo vzel iz sobe moje drage. Potlej bom šel...

Kljub vsemu mi nekoliko bije srce. Čemu bi lagal?

Kaj bom nocoj napisal na te prazne liste?

Doktor Chauffier,
profesor na kirurgični kliniki medicinske fakultete v Parizu,
gospodu Armandu Mercierju
v Toursu.

Pariz, 18. septembra 1926.

Spoštovani gospod!

Gotovo mi boste oprostili, da na vaše pismo od 20. julija odgovarjam šele danes, ko boste poznali vzroke te zakasnitve.

Vaš prevod sem prebral s toliko večjim zanimanjem, ker sem julija dobil od sira Smart-Millerja pismo, ki mi je v njem sporočil nenadno smrt mladega Marka Iljića zaradi pljučne izkrvavitve.

Sir William Smart-Miller mi je tudi pisal, da je pri jugoslovanskem poslaništvu v Ženevi in v Parizu vse potrebno uredil in dal ubogega mladeniča pokopati na nyonskem pokopališču, poprej je pa še obvestil njegovo rodbino.

Odtlej nisem ničesar več zvedel.

Vaše pismo, ki mi popisuje podrobnosti družinske tragedije v zadnjih dneh življenja mladega moža, mi je dalo povod, da sem začel preiskovati vzroke njegove smrti. Ko sem takrat dobil sporočilo, me je novica zelo pretresla, a prave zveze niti slutil nisem. Takoj sem pisal madame Ginki — njen naslov sem zvedel iz dnevnika Marka Iljića — in zdaj vam v prilogi pošiljam prepis njenega odgovora:

Arolla (Valais) 8. avgusta 1926.

Spoštovani gospod!

Vaše pismo so poslali za menoj v Arollo, kjer sem na letovišču. V naslednjem vam podajam sporočilo o smrti mladega moža, ki se zanj, vkolikor mi je znano, zanimate.

Ob koncu junija 1925. me je obiskal gospod Iljić; k meni ga je poslala neka posredovalna pisarna. Po ogledu mojega posestva v Nyonu je podpisal Smart-Miller, ki ga potlej nisem nikoli več videla, pogodbo za dobo šestih mesecev.

Moji najemniki so se vselili v vilo in nekaj dni po njihovem prihodu, sem odpotovala v Arollo, kjer vsako leto preživim poletje. Komaj je pretekel teden, ko mi je pisal vrtnar, ki je bil hkrati oskrbnik in me obvestil o dogodku.

Gospod Iljić se je 1. julija v družbi Smart-Millerjevega tajnika v hotelu Nyonu na lepem onesvestil in je kljub naporom dr. Bauerja, ki so ga takoj poklicali, umrl po nekaj urah, ne da bi se zavedel.

Isti večer so našli Harryja Wilkinsa s prestreljenimi senci na bregu jezera, za živo mejo mojega posestva. Zaradi tragičnega konca svojega prijatelja je napravil samomor.

Štirinajst dni pozneje se je Smart-Miller s svojo ženo odpeljal na Angleško. Odtlej nisem ničesar slišala o njiju. Najemnino so mi plačali za šest mesecev naprej in svojih gostov od njihovega odhoda nisem več videla.

Zaradi tega nesrečnega primera sem sklenila, da svoje vile ne bom dala nikoli več v najem; pustila sem svoje stanovanje v Ženevi in sem se sama preselila v Nyon. Pri selitvi iz Ženeve v Nyon sem prodala več starega pohištva, ki mi je bilo odveč, vmes je bila tudi mala kitajska skrinjica, ki o njej pripovedujete; kupil jo je starinar Cristin z drugimi predmeti vred.

Smart-Millerjeva sta bila še pred nekaj dnevi v okolici, živela sta sama zase na mojem posestvu, precej daleč stran od mesta in nihče ni od njiju terjal pojasnila. Nenadna študentova smrt in samomor mladega Angleža sta najprej dvignila v Nyonu precej prahu, po odhodu Smart-Millerjevih je bilo pa kmalu spet vse pozabljeno in jaz nisem mogla zvedeti nič podrobnejšega. Le moj vrtnar je menil:

‚Ta dva Angleža, Srb in Indijka, so bili čudna družba... a dobro so plačali, to moram priznati.'

Grob mladega Iljića je na nyonskem pokopališču; nedavno sem ga videla. Neguje in krasi ga vrtnar, ki mu je Smart-Miller plačal za več let.

Obžalujem, da vam drugega ne morem povedati o žalostnih dogodkih, a sama ne vem ničesar več.

Z odličnim spoštovanjem

D. Ginka.

Te prve podatke, ki pa nikakor niso zadostovali moji radovednosti, sem predal nekemu detektivskemu uradu z naročilom, naj skrivnostni dvojni umor pojasni kar najbolj

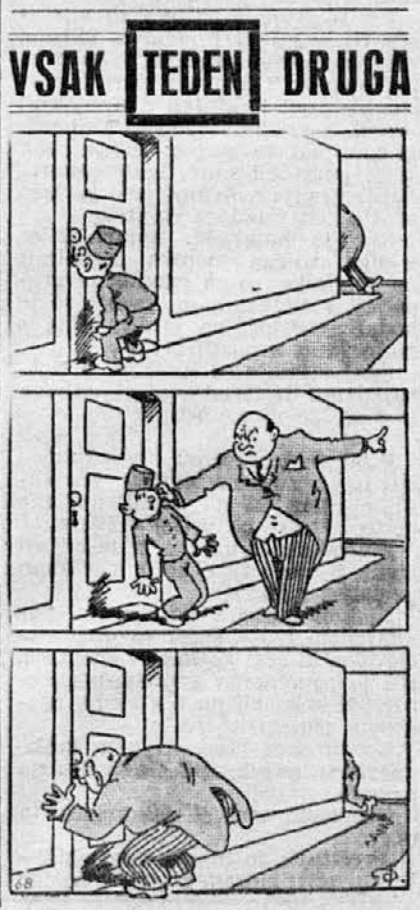

prikrito. V osmih dneh sem dobil odgovor; v naslednjem vam podajam njegova najznačilnejša mesta:

‚Inspektor K... nam je pravkar poslal prve podatke svojega poizvedovanja v Nyonu o smrti gospoda Marka Iljića. Bil je srbski državljan, študiral je na pariški univerzi medicino in je pred svojim potovanjem iz Francije stanoval v Parizu, Rue Poliveau 26.

...1. julija 1925. je videla madame Lisio, lastnica hotela Nyon, prihajati ob ¾ na pet nekega Angleža po Nyonskem obrežju, ki ga je kmalu spoznala: bil je tajnik sira Williama Smart-Millerja, gospod Harry Wilkins. Gospod Wilkins je bil večkrat gost v njenem hotelu. To pot je zahteval majhen salon z razgledom na jezero in je naročil, naj osebo, ki bo kmalu vprašala po njem, pripeljejo k njemu.

Okrog petih je prišel v hotel gospod Marko Iljić po obrežni ulici in je vprašal za gospoda Wilkinsa. Kakor je ukazal gospod Wilkins, so gospoda Iljića peljali v majhen salon, kjer je gospod Wilkins pravkar sedel pri čaju.

Prijatelja sta ostala skupaj kakšne pol ure. Med tem časom nismo opazili nič nenavadnega. Ni bilo slišati ne glasnega pogovora ne kakršnega koli drugega šuma. Uslužbenci, ki so imeli opravka na hodnikih in terasah in gostje, so v tem pogledu istega mnenja.

Okrog pol šeste ure je močno pozvonilo, potlej je planil na hodnik gospod Wilkins in klical na pomoč. Njegov prijatelj je na lepem zbolel. Madame Lisio, uslužbenci in dva trgovca iz okolice so tekli tja in našli gospoda Iljića sedečega na stolu; zgornje telo je s stegnjenimi rokami ležalo čez mizo. Študent je le še rahlo dihal in krvav curek se mu je ulil iz ust.

Na nasvet navzočih smo položili bolnika na posteljo in poklicali dr. Bauerja, ki stanuje v neposredni bližini hotela. Takoj je prišel in je ugotovil naval krvi. Poskušal ga je oživeti, a bolnik se ni več zavedel in je proti jutru umrl v agoniji.

Mister Wilkins je bil ves iz sebe zaradi tega nenadnega napada, ki je njegovega prijatelja — to je venomer zatrjeval — zadela kar na lepem.

Do pol sedme ure je mister Wilkins ostal ob postelji mladega Srba. Potlej je odšel, da bi svojemu gospodu sporočil nesrečno novico.

Nič več ga niso videli živega...

Ob osmi uri je prišla v hotel lady Smart-Millerjeva, očitno silno razburjena. Od vrtnarja vile ‚Fresnes' je zvedela, kaj se je zgodilo z Iljićem. Mistra Wilkinsa še ni bilo domov...

Mlada žena je vso noč prečula ob umirajočem mladem možu. Prepeljati so jo morali z avtomobilom v vilo, ko je nesrečni študent v mračnem jutru izdihnil... Komaj so opazili njen obup...

Od sedme ure zjutraj niso mogli najti Smart-Millerjevega tajnika. Iskali so ga v okolici hotela in v okolici vile. Kmalu so našli njegovo truplo v travi pri terasi ob jezeru pri izlivu rečice. Pri njegovih nogah je ležal samokres, ki se je z njim ustrelil.

Policija je odredila preiskavo in obdukcijo obeh trupel.

Na Ijićevem truplu niso našli niti najmanjše ranice. Raztelesenje je pokazalo krvavitev pljuč in razširjenje srca. Analiza, ki jo je izvršil toksikološki institut v Ženevi s pomočjo običajnih metod, ni mogla dokazati nikakršnega sledu o kakšnem strupu. Truplo so dovolili pokopati, kot vzrok smrti so pa navedli pljučno vodenico.

Pri Harryju Wilkinsu so ugotovili, da je bil strel oddan iz bližine, vdrl je v desno sence in je razdrobil lobanjo. Takojšnja smrt je nastopila pred kakšnimi dvanajstimi urami. V samokresu, ki so ga našli, je manjkal en naboj; bil je tisti, ki je povzročil smrt. Lady Smart-Millerjeva je potrdila, da je bilo orožje last mladega Angleža.

Ker je hotel W. Smart-Miller truplo svojega tajnika prepeljati na Angleško, so ga mazilili in prepeljali v Nottingham, kamor se je podal arheolog, ko je 15. julija s svojo ženo zapustil Nyon.

Zdaj stanuje še zmerom v Nottinghamu in ga od svojega odhoda iz Švice še ni zapustil...'

Pisal sem svojemu bivšemu pacientu, ker nisem ničesar več slišal o njem, in ga prosil, naj me obišče, kadar bo prišel v Pariz.

Predvčerajšnjim zvečer je bil pri meni. S svojo ženo se je z letalom pripeljal v Pariz.

Ni bilo lahko v postavnem, pomlajenem možu spoznati upadlega človeka, ki sem ga imel v spominu. Bil je popolnoma spremenjen, čeprav je bolečina pustila sled v njegovem obrazu.

Uredil sem tako, da sem lahko govoril z lady Smart-Millerjevo na samem.

Neopazno sem ji dal zvezek in prevod:

‚Prečitajte to in me sami obščite. Govoriti moram z vami o Iljiću.'

Zardela je, bila je v zadregi; oboje je spustila v svojo torbico in je hitela nazaj k svojemu možu.

Nikoli več je nisem videl, a drugi dan mi je pisala tole:

‚Zaupam vam, gospod profesor in vas prosim, da to, kar veste o mojem nesrečnem življenju, za vselej pozabite...

V Indiji poznamo strašne strupe: majhne količine povzročijo počasno smrt... Velika količina pa takoj učinkuje smrtno... Nikoli ne pusti za seboj niti sledu.

Počasno hiranje mojega moža in nenadna smrt Marka Iljića sta dva primera za to.

Ali ste to slutili?

Potlej je bila vaša slutnja pravilna!...

Ko sem videla Wilkinsa prihajati samega iz hotela Nyona, mi je bilo vse precej jasno. Ko je potlej govoril o nenadni Markovi omedlevici, sem videla v njem le še zločinca... Bala sem se, da bom tudi sama postala njegova žrtev...

Ustrelila sem ga!

Ali mi morete to zameriti?

Ali se nisem zaradi bolečine in očitkov vesti ob smrti moža, ki sem ga ljubila in ki je zame umrl, že dovolj pokorila?

Moj mož žaluje za svojim sinom... Jaz pa za svojo, v cvetu uničeno ljubeznijo...

Pustite naju, da pozabiva najine bolečine in da se okrepiva drug ob drugem!

Dafna Smart-Millerjeva.'

Obljubil sem ji in prepričan sem, da boste tudi vi molčali.

Pokopljimo skrivnost, ki jo je odkrila mala skrinjica.

Sprejmite, spoštovani gospod, izraz mojega spoštovanja in zahvalo za vaše zaupanje vame.

Profesor Chauffier.«

KONEC.

Humor

Izpolnjena dolžnost

Gospod Koren: »Svoje življenje sem zavaroval za sto tisoč dinarjev, dragica. Ali morem storiti zate še kaj več?«

Gospa Korenova: »Ne, dragi moj, na tem svetu ničesar več!«

Jesensko vreme

Gospa Murčkova se je že dvakrat prehladila in da bi se ognila novega prehlada, je popila močan požirek konjaka. Ko je hotela zvečer pred počitkom poljubiti svojega sinčka, se je ta obrnil stran in dejal:

»Uh, mamica, danes si se pa odišavila s papanovim parfumom!«

V hotelu

»Koliko sem dolžan?« vpraša gost.

»Katero sobo ste pa imeli, gospod?«

»Sobe so bile vse zasedene, zato sem moral ležati na biljardu!«

»Aha, to pa stane dvajset dinarjev na uro!«

Zlobnost

»Pomislite, ko sem prišel snoči domov, je moj triletni sin trgal moje pesmi...!«

»Za vraga, ali zna paglavec že brati...?«

V zaporu

»Žal smo vas obdržali dva tedna predolgo v zaporu, Tom,« reče paznik stalnemu gostu svoje ustanove.

»O, nič ne de, gospod paznik, pa mi vpišite v dobro za drugič!«

Pridna žena

Miha: »Ti imaš pa res pridno ženo, Jože.«

Jože: »Da, da, kadar pridem ponoči pozno domov, včasih še z metlo v roki stoji pri vratih!«

Za kazen

»Le zakaj ni tudi otrok zbolel, če sta se oba, oče in mati, zastrupila z gobami?«

»Takrat je bil ravno poreden in za kazen ni dobil večerje!«

Radio Ljubljana
od 15. do 21. dec. 1938.

ČETRTEK 15. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Salonski kvartet ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Spored Radijskega orkestra ■ 18.40: Slovenščina za Slovence ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Deset minut zabave ■ 20.00: Harmonika ■ 20.45: Radijski orkester ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Citraški dueti ■ Konec ob 23. uri.

PETEK 16. DECEMBRA

11.00: Šolska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Ženska ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Francoščina ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 10 minut za planince ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.10: II. ura sonat ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA 17. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 17.00: Otroška ura ■ 17.50: Pregled sporeda ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Zagorski rudnik ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Beseda k prazniku ■ 20.00: O zunanji politiki 20.30: Vesel večer z Josipom Jurčičem ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA 18. DECEMBRA

8.00: Plošče ■ 8.15: Prenos cerkvene glasbe iz franč. cerkve ■ 8.45: Verski govor ■ 9.00: Napovedi, poročila ■ 9.15: Kmečki trio ■ 10.15: Plošče ■ 10.45: Bežigrajski pevski zbor ■ 11.30: Koncert ■ 13.00: Napovedi, poročila ■ 13.20: Koncert opernih spevov ■ 17.00: Kmet. ura ■ 17.30: Vesel domač koncert ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Klavirski koncert ■ 20.30: Ura skladatelja E. Hochreiterja ■ 21.10: Plošče ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Koncert Radijskega orkestra ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 19. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Zdravn. ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Zimski ljudski svetniki ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.20: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Večer Viktorja Parme ■ 21.15: Reproduciran koncert ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos lahke glasbe iz restavracije Emona ■ Konec ob 23. uri.

TOREK 20. DECEMBRA

11.00: Šolska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Koncert ■ 18.40: Problem malega naroda ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Vesela kronika ■ 20.00: Plošče ■ 20.15: Lepa Vida, drama ■ 21.30: Plošče ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

SREDA 21. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Šramel »Škerjanček« ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Mladinska ura ■ 18.30: Rapsodija ■ 18.40: Dolenjski gradovi ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Prirodopisni kotiček ■ 20.00: Cankarjeva proslava ob priliki 20letnice smrti ■ 21.30: Plošče ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Akademski pevski kvartet ■ Konec ob 23. uri.

Slišim izgovarjati moje ime...

To ni nič čudnega, zakaj ženske se rade pogovarjajo o meni. Posebno ob takem vremenu! Druga drugi me priporočajo kot najboljše sredstvo proti rdeči, ostri in spokani koži. Tako je prav! Zakaj: samo NIVEA vsebuje Eucerit, edino okrepčevalno sredstvo za kožo.

152

Pri Ženkotu
je nova trgovina stekla, porcelana in kuhinjske posode
EVGEN HRIBAR
LJUBLJANA
Cenjenemu občinstvu vljudno naznanjam, da smo se preselili na
TYRŠEVO CESTO 51
poleg kavarne „Majcen"

Pravi smuški čevlji vedno na zalogi. Izdeluje tudi po meri staropriznana tvrdka
A. Zalokar
Ljubljana
Mestni trg 19
Popravila se sprejemajo

FR. P. ZAJEC
IZPRAŠAN OPTIK IN URAR
LJUBLJANA, sedaj Stritarjeva ul. 6
pri frančiškanskem mostu
Vsakovrstna očala, daljnogledi, toplomeri, barometri, hygrometri, itd. Velika izbira ur, zlatnine in srebrnine. Samo kvalitetna optika! Ceniki brezplačno!

POZOR GOSPODINJE!
Najcenejc ste postreženi s
KURIVOM pri tvrdki
RUDOLF VELEPIČ
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 27-08
Ravno tam se dobijo popolnoma nove plošče svetovno znane znamke HOMOCORD
CENA DIN 15·—

PATENT „KRALJICA PEČI"
ki se naloži le enkrat dnevno in greje ves dan, je v zalogi pri
A. SEMENIČ IN DRUG
Ljubljana, Miklošičeva cesta 15

MOSKI!

Za zdravljenje spolne slabosti
seksualne impotence, za spolno slabost in za ojačitev funkcije spolnih žlez poskusite originalne neškodljive
HORMO-SEKS-pilule
Dobe se v vseh lekarnah.
30 pilul . . . . din 34·—
100 pilul . . . . din 217·—
300 pilul . . . . din 560·—
Zahtevajte samo originalne „Hormo-Seks" pilule, ki so zunaj na škatlici opremljene z zaščitno znamko. Po pošti razpošilja lekarna L. BAHOVEC, Ljubljana. Glavna zaloga „Vis-Vit" kem. laboratorij, Zagreb, Langov trg 3. Ogl. reg. S. br. 28. 856-37.

Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

Poceni boste kupovali vse kar potrebujete, ako zahtevate naš brezplačni katalog
Kastner & Öhler
Gravirna in litografija

Za vsako priliko
najboljše in najcenejše Hubertuse, površnike, perilo in vsa oblačila nudi
Presker
Ljubljana, Sv. Petra c. 14

Premog — koks
drva — ogljе — likalit
dobite po zmernih cenah pri
RESMAN LOJZE, Ljubljana
Cesta 29. oktobra (Rimska) št. 21
Telefon 33-53

TRTA
Cepljenke najplemenitejših vrst ter zatiče in korenike Kober 5BB, Teleki 8B, Riparia in Chasselas, vse zajamčeno čisto in prvovrstno, dobavljajo:
Prvi jugoslavenski tovrnjaci, Daruvar.
Zahtevajte cenike.

MALI OGLASI

2500 DINARJEV potrebujete, da zaslužite mesečno 1000 dinarjev doma. Postranski zaslužek. Pišite: »ANOS« Maribor, Orožnova.

ŽELIM SPOZNANJA z vdovo ali ločenko do 35. leta radi razvedrila. Ponudbe, če mogoče s sliko na upravo pod značko »Žitnac«.

Izdaja za konsorcij »Družinskega tednika« K. Bratuša, novinar; odgovarja Hugo Kern, novinar; tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek — vsi v Ljubljani.